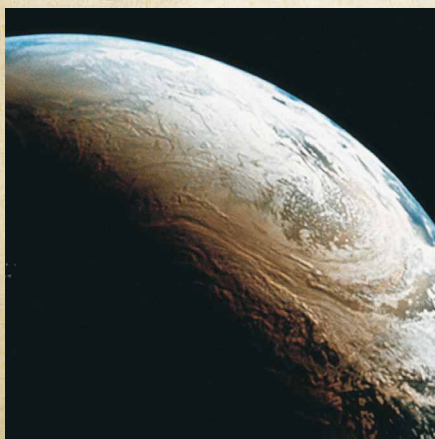
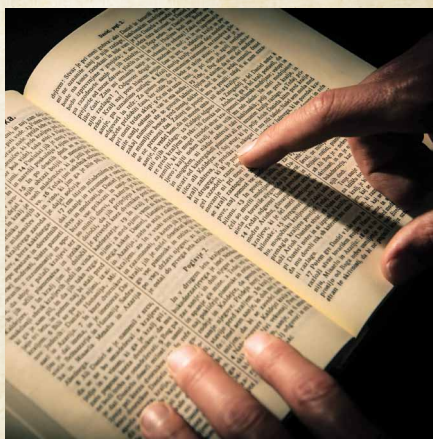


Ellen G. White

NA ROBU ČASA



NA ROBU ČASA

Ellen G. White



Društvo Sedmi dan

Ellen G. White, Na robu časa

Naslov izvirnika: Ellen G. White, On the edge of time

Založnik: Društvo Sedmi dan, Gorenje Blato 88a, 1291 Škofljica

Leto izida: 2017

Naklada: 12.000 izvodov

Izvod je brezplačen.

Copyright © by PROJECT: Steps to Christ, Inc

Svetopisemski navedki so iz prevoda Antonina Chraske.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

279.14-175

WHITE, Ellen Gould Harmon, 1827-1915
Na robu časa / Ellen G. White. - Ljubljana : Društvo Sedmi dan, 2017

ISBN 978-961-285-614-4

289021184

VSEBINA

Izvor zla	5
Nismo sami	9
Prva velika prevara	12
Duhovni voditelji Nove dobe	22
Zadnje opozorilo zemlji	27
Prihajajoča kriza	33
Luč v temi	42
Harmagedon	49
Mesijev prihod	57
Zadnje tisočletje	64
Boj je končan	73
Dodatek	77

IZVOR ZLA

Vprašanje izvora zla in razloga za njegov obstoj navdaja mnoge z zmedenostjo. Izvor zla je nemogoče pojasniti ali podati razlog za njegov obstoj. Je nebodigatreba, za katerega obstoj ni mogoče podati vzroka. Je skrivnostno, nepojasnjivo; če ga opravičujemo, pomeni, da ga branimo. Če bi ga lahko opravičili, če bi lahko pokazali na razlog za njegov obstoj, bi prenehalo biti greh. Naša edina definicija greha je tista, ki je podana v Božji besedi, to je "prestopanje zakona".

Greh se je začel s tistim, ki je bil poleg Kristusa deležen največje naklonjenosti Boga ter največje moči in slave med prebivalci nebes. Pred svojim padcem je bil Lucifer kerub zaslanjalec, svet in neomadeževan. Božji prerok pravi: "Popoln si bil v svojih dejanjih od dne, ko si bil ustvarjen; dokler se ni našla nepravilnost na tebi." (Ezk 28,15) Med množicami angelov sta bila mir in sreča v popolni podrejenosti nebeški volji. Ljubezen do Boga je bila najvišja, ljubezen drug do drugega pa nepristranska. Takšno stanje je vladalo pred vstopom greha.

Toda to se je spremenilo. Ko nagovarja kneza zla, prerok pravi: "Srce se ti je prevzelo zaradi lepote tvoje, pokvaril si modrost svojo spričo sijaja svojega." (Ezk 28,17) Čeprav je Bog ustvaril Luciferja vzvišenega in čudovitega ter ga med angelskimi množicami visoko počastil, ga ni postavil zunaj dosega zla. Lucifer bi lahko, če bi se tako odločil, pokvaril darove, ki mu jih je dal Bog. Lahko pa bi ostal pod Božjim okriljem, vsa angelska množica bi ga ljubila in častila, s svojega vzvišenega položaja bi načeloval z radodarno, nesebično skrbjo ter uporabljal svoje plemenite moči v blagoslov drugim in slavo svojemu Stvarniku. Toda postopoma ga je začela zanimati predvsem njegova lastna slava, svoje moči je začel uporabljati, da bi nase pritegnil pozornost in pridobil hvalo. Prav tako je postopoma zavedel angele, ki jih je imel pod svojim vodstvom, da so

služili njemu, namesto da bi vse svoje moči posvetili služenju svojemu Stvarniku. Takšno ravnanje je izpridilo njegovo domišljijo, pokvarilo pa je tudi tiste, ki so se brezpogojno podredili njegovi avtoriteti.

Ko se je prvič drznil vdati nezadovoljstvu in upornosti, še ni bil pregnan s prestola, tam je gospodoval še, ko je svojo laž začel širiti in zvestim angelom predstavljati lažnive razlage. Na nebu je ostal še dolgo. Ker pa je vztrajal in trmasto opravičeval svoje postopke ter trdil, da ne potrebuje spokorjenja, je gospodar nebes moral nujno obraniti svojo pravico in čast svojega prestola; Satan in vsi, ki so se strinjali z njim, so bili izgnani.

Tako kakor je Satan v nebesih izkrivljeno predstavljal Boga, češ da je neprizanesljiv in tiranski, je napeljal h grehu tudi človeka. Ko mu je uspelo že tako daleč, je še izjavil, da vzrok za človekov padeč tiči v nepravičnem omejevanju s strani Boga, zaradi česar naj bi se uprl tudi sam.

S tem ko je pregnal Satana iz nebes, je Bog razglasil svojo pravico in ohranil čast svojega prestola. Ko pa je človek grešil, tako da je popustil pred prevarami odpadniškega duha, je Bog svojo ljubezen dokazal tako, da je dal svojega edinorojenega Sina, da umre za padli rod. V tej spravi se je razkril Božji značaj. Mogočni argument križa vsemu veselju nazorno prikazuje, da Bog nikakor ni odgovoren za pot greha, ki si jo je bil izbral Lucifer; križ pričuje, da božanska milost ni bila odtegnjena samovoljno, da v božanskem vodstvu ni bilo pomanjkljivosti, ki bi lahko zanetila duha upora.

Tako kakor je satan v nebesih izkrivljeno predstavljal Boga, češ da je neprizanesljiv in tiranski, je napeljal h grehu tudi človeka.



Značaj velikega sleparja se je razkril v boju med njim in Kristusom, in sicer med Zveličarjevo pozemsko službo. Nič ni moglo Satana tako učinkovito izkoreniniti iz misli in občutij nebeških angelov ter celotnega zvestega vesolja, kakor je uspelo njegovemu krutemu spopadu z Odrešenikom sveta. Njegova drzna, bogokletna zahteva, da se mu mora Kristus

pokloniti, njegova predrznost, ko je Jezusa ponesel na vrh gore in vrh templja, njegov zloben namen, ki ga je izdal, ko je Kristusa nagovarjal, naj se vrže z vrtoglave višine, nenehna zloba, s katero je Kristusa preganjal od mesta do mesta in s katero je navdihnii duhovnike in druge, da so zavrnilo njegovo ljubezen in nazadnje vpili: "Križaj ga! Križaj ga!" – vse to je izzvalo začudenje in ogorčenje vesolja.

Satan je spodbudil svet k zavrnitvi Kristusa. Knez zla je uporabil vso svojo moč in premetenost, da bi uničil Jezusa; videl je namreč, da svet spozna Božji značaj po Odrešenikovi milosti, ljubezni, sočutju in usmiljeni nežnosti. Zato je spodbijal vsako besedo, ki jo je izrekel Božji Sin, in uporabil ljudi kot svoje zastopnike, da so napolnili Odrešenikovo življenje s trpljenjem in žalostjo. Izkrivljanje in laži, s katerimi je poskušal ovirati Jezusovo delo, sovraštvo, ki se je pokazalo po otrocih neposlušnosti, krute obtožbe na račun tistega, čigar življenje je bilo dobrota brez primere, vse to je prihajalo iz globoko zakoreninjenega maščevanja. Nakopičeni plameni zavisti in zlobe, sovraštva in maščevanja so na Golgoti bruhnili k Božjemu Sinu, vse nebo pa je, strmeč v tihi grozi, opazovalo prizor.

Zdaj za Satanovo krivdo ni bilo opravičila. Njegove lažne obtožbe proti božanskemu značaju in vodstvu so se pokazale v pravi luči. Boga je obtožil, da si s tem, ko od svojega stvarstva zahteva pokornost in poslušnost, zgolj prizadeva povzdigniti sebe. Dejal je še, da Stvarnik zah-

Knez zla je uporabil vso svojo moč in premetenost, da bi uničil Jezusa; videl je namreč, da svet spozna Božji značaj po Rešenikovi milosti, ljubezni, sočutju in usmiljeni nežnosti.

teva samoodpoved od vseh drugih, sam pa da se ne odpoveduje ničemu in ne žrtvuje ničesar. Toda zdaj se je pokazalo, da je vladar vesolja za rešitev padlega in grešnega rodu žrtvoval največjo žrtev, kar jo lahko žrtvuje. Izkazalo se je tudi, da je Lucifer, hlepeč po časti in prvenstvu, odprl vrata grehu, Kristus pa je, da bi uničil greh, ponižal sebe in postal poslušen do smrti.

NISMO SAMI

Satanov obstoj in delovanje zlih duhov sta dejstvi, izpričani v Stari in Novi zavezi. Od Adamovih do Mojzesovih dni in v vseh naslednjih stoletjih do Janeza, zadnjega pisca evangelija, velja Satan za dejavnega osebnega predstavnika in začetnika zla, sovražnika Boga in človeka. Res je, da sta domišljija in vraževerje ti dejstvi obarvali po svoje ter ju povezali z legendami in izročili poganskih, judovskih in celo krščanskih narodov. Toda na način, na katerega so razkrita v Božji besedi, sta skrajno resni in pomembni. Povezava vidnega sveta z nevidnim, služba Božjih angelov in delovanje zlih angelov – vse to je neločljivo prepletено s človeško zgodovino. Izvedeli smo za padec angelov iz njihove čistosti, za njihovega vodja Luciferja – pobudnika upora, njihovo zaroto in delovanje, njihove različne redove, njihovo izjemno inteligenco in ostroumnost ter njihove zlobne načrte, uperjene proti nedolžnosti in sreči ljudi. Izvedeli pa smo tudi za nekoga, ki je močnejši od padlega sovražnika, za nekoga, čigar avtoriteta omejuje Satanovo moč in jo nadzira. In naposled smo izvedeli tudi za kazen, ki je pripravljena za začetnika krivice.

Ko je bil Kristus na zemlji, so zli duhovi pokazali svojo moč na najbolj pozornost vzbujajoč način. Zakaj? – Kristus je prišel, da bi izpolnil načrt človekove odrešitve, Satan pa je bil odločen, da bo zahteval svojo pravico do nadzora sveta. Malikovalstvo mu je uspelo vzpostaviti na vsakem kotičku zemlje razen v Palestini. Kristus je tako prišel v edino deželo, ki se skušnjavčevemu vplivu ni popolnoma podredila, prišel je, da bi na ljudi razlil nebeško luč. Na prizorišču sta se pojavili dve nasprotujoči si sili in obe sta zahtevali vrhovno oblast. Jezus je iztegoval roke ljubezni in vabil vse, ki so si v njem želeli najti opravičenje in mir. Vojske teme so razumele, da se bo, če bo njegovo poslanstvo uspe-

šno, njihova vladavina kmalu končala. Satan je besnel kot vklenjen lev in kljubovalno razkazoval svojo moč nad telesi in dušami ljudi.

V Novi zavezi je jasno zapisano, da so bili ljudje obsedeni z demoni. Tisti, ki so trpeli zaradi tega, niso trpeli le zaradi bolezni, ki bi jih povzročili naravni vzroki. Kristus je popolnoma razumel, s čim ima opravka, prepoznal je neposredno prisotnost in delovanje zlih duhov.

Satan se pretvarja tako spretno, da se pogosto postavlja vprašanje: "Ali takšno bitje zares obstaja?"

Nihče ni v večji nevarnosti, da nanj vplivajo zli duhovi, kakor tisti, ki kljub neposrednim in zadostnim svetopisemskim pričevanjem zanikajo obstoj in delovanje hudiča in njegovih angelov. Dokler se ne zavedamo njihovih zvijač, imajo skoraj nepredstavlljivo prednost.

Mnogi prisluhnejo njihovim predlogom in mislijo, da sledijo svoji lastni modrosti. Zato Satan zdaj, ko se bližamo koncu časa, v katerem bo deloval z največjo močjo, da bi zapeljal in uničil, povsod širi verovanje, da ne obstaja. Ubira torej strategijo prikrivanja sebe in svojega načina dela.

Ničesar se veliki zapeljivec ne boji bolj, kakor da bi prestregli njegove zvijače. Da bi bolje prikril svojo pravo naravo in namene, mu je ljudi uspelo pretentati, tako da v njih ne izzove izrazitejših občutij od posmeha in zaničevanja. Ugaja mu, da v naših predstavah živi zgolj kot nekaj smešnega ali ostudnega, zmaličen, napol žival in napol človek. Všeč mu je, da tisti, ki se imajo za inteligentne in dobro obveščene, njegovo ime uporabljajo v šalah in posmehovanju.

Satan se pretvarja tako spretno, da se pogosto postavlja vprašanje: "Ali takšno bitje zares obstaja?" Njegov uspeh je izpričan v tem, da so teorije, ki pobijajo najjasnejša svetopisemska pričevanja, v verskem svetu splošno sprejete. In ker najlaže vlada tistim, ki se ne zavedajo njegovega vpliva, nam Božja beseda daje mnogo primerov njegovega zlega delovanja in razkrinkava njegove skrivne moči ter nas tako varuje pred njegovimi napadi.

Moč in hudobija Satana in njegovih angelov bi nas lahko upravičeno vznemirjali, če ne bi imeli zaščite in osvoboditve v največji moči – v našem Odrešeniku. Da bi obvarovali lastnino in življenje pred nepridipravi, svoje domove skrbno zavarujemo z zapahi in ključavnicami, redko pa pomislimo na hudobne angele, ki se nam neprestano poskušajo približati in proti napadom katerih smo preslabotni, da bi se branili z lastnimi močmi. Ko bi jim bilo dovoljeno, bi zmedli naše misli, pokvarili in trpinčili naše telo, uničili imetje in življenje. Njihovo edino veselje je spravljati v nesrečo in pogubo. Položaj tistih, ki se upirajo Božjemu vplivu in popuščajo Satanovim skušnjavam, je strašen in naposled jih Bog prepusti oblasti hudobnih duhov. Tisti, ki hodijo s Kristusom, pa so pod njegovo zaščito vedno varni. Za njihovo zaščito so iz nebes poslani mogočni angeli. Hudobnež ne more prebiti straže, ki jo je Bog postavil okrog svojega ljudstva.

Moč ter hudobija Satana in njegovih angelov bi nas lahko upravičeno vznemirjali, če ne bi imeli zaščite in osvoboditve v največji moči – v našem Odrešeniku.



PRVA VELIKA PREVARA

Satan si je že v samem začetku človeške zgodovine prizadeval prevarati naš rod. V svoj boj zoper vladavino Boga si je pobudnik upora v nebesih želel pridružiti tudi zemljane. Ko je videl čudovit dom, pripravljen za srečen sveti par, sta v njem vzniknili zavist in ljubosumnost. Nemudoma je začel kovati načrte, da bi človeka padla. Če bi bil Satan razkril svojo pravo naravo, bi bil takoj zavržen, saj sta bila Adam in Eva opozorjena na tega nevarnega sovražnika. Toda delal je na skrivaj – da bi svoj cilj dosegel čim uspešneje, je skrival svoje namere.

V svojih nakanah je uporabil kačo, ki je bila tedaj eno najčudovitejših ustvarjenih bitij, in vprašal Evo: "Ali vama je res rekel Bog, da ne jejta od vsakega drevesa s tega vrta?" (1 Mz 3,1)

"In žena odgovori kači: Od sadu drevja s tega vrta uživava; ali za sad tistega drevesa, ki je sredi vrta, je rekel Bog: Ne jejta od njega, tudi se ga ne dotaknita, da ne umreta. Kača pa reči ženi: Nikakor ne umrjeta. Bog namreč ve, da tisti dan, ko bosta jedla od njega, se vama odpro oči, in bosta kakor Bog ter bosta spoznala dobro in hudo." (1 Mz 3,2-5)

Tisti, ki je obljubil Adamu življenje v neposlušnosti, je bil vrhovni goljuf. Besede, ki jih je kača spregovorila Evi v raju – "Nikakor ne umrjeta" –, so bile prva pridiga o neumrljivosti duše. Čeprav ta trditev temelji zgolj na Satanovi veljavi, se ponavlja s krščanskih prižnic in večina človeškega rodu jo sprejema enako hitro, kakor so jo sprejeli naši prastarši. Obsodbo, ki jo je podal Bog z besedami: "Duša, ki greši, umrje," (Ezk 18,20) razlagajo s tem, da duša, ki greši, ne umre, temveč bo živela večno. Samo čudimo se lahko tej nenavadni zaslepljenosti, zaradi katere so ljudje tako lahkoverni do Satanovih besed in tako nezaupljivi do Božjih.

Sadež z drevesa življenja je imel moč podaljševati življenje. Če bi bilo človeku po padcu dovoljeno svobodno pristopati k drevesu življe-

nja, bi živel večno, greh pa bi tako postal nesmrten. Toda zdaj je pot do drevesa življenja stražil ognjen meč. Te meje ni smel prestopiti nihče iz Adamove družine, nihče ni smel vzeti sadu, ki daje življenje. Zato ni neumrljivih grešnikov.

Po človekovem padcu je Satan svojim angelom ukazal, naj si zlasti prizadevajo razprostraniti prepričanje o prirojeni človekovi neumrljivosti. In ko so napeljali ljudi, da so sprejeli to zmoto, so si jih prizadevali pripeljati do sklepa, da bodo grešniki živeli v večnem trpljenju. Knez teme z vsemi sredstvi in načini prikazuje Boga kot maščevalnega tirana in trdi, da ta vsakogar, ki mu ni po volji, vrže v pekel, kjer mora zaradi njegove jeze večno trpeti. Medtem ko ljudje nepopisno trpijo in se v večnem ognju zvijajo od bolečin, jih od zgoraj z zadovoljstvom gleda njihov Stvarnik.

S tem stari sovražnik pripisuje Stvarniku in Dobrotniku človeškega rodu svoje značilnosti. Okrutnost je lastna Satanu. Bog je ljubezen; vse, kar je ustvaril, je bilo čisto, sveto in ljubko, dokler vrhovni upornik ni zasejal greha. Satan je sovrag, ki človeka napeljuje h grehu, nato pa si ga, če ga le more, prizadeva uničiti. Ko je prepričan o svoji žrtvi, se veseli pogube, ki ji jo je povzročil. Če bi mu bilo dovoljeno, bi v svojo mrežo prestregel ves človeški rod. Če vmes ne bi s svojo močjo posegel Bog, ne bi ubežal noben Adamov otrok.

Tako ljubezni in usmiljenju kakor tudi našemu čutu za pravičnost se upira nauk, da se mrtvi hudobni mučijo z ognjem in žveplom v večno gorečem peklju.



Podobno, kakor je nekoč premagal naše prastarše, si Satan tudi danes prizadeva podvreči ljudi, tako da omaja njihovo zaupanje v Stvarnika in v njih neti dvom o modrosti njegove vladavine in pravičnosti njegovih zakonov. Da bi opravičili svoje zlo in upor, Satan in njegovi poslanci prikazujejo Boga kot hujšega, kakor so sami. Vrhovni goljuf hoče svoj odvraten in okruten značaj podtakniti našemu nebeškemu Očetu, sebe pa prikazati kot nekoga, ki se mu je pripetila velika krivica, ker se ni hotel pokoriti tako nepravičnemu gospodarju. Poudarja, da lahko ljudje v nasprotju s sužnostjo, ki jo povzročajo strogi Jahvejevi ukazi, pod njegovo blago vladavino uživajo svobodo. Tako mu uspeva ljudi oddaljiti od zvestobe Bogu.

Tako ljubezni in usmiljenju kakor tudi našemu čutu za pravičnost se upira nauk, da se mrtvi hudobni mučijo z ognjem in žveplom v večno gorečem peklu in se morajo, vse dokler bo Bog obstajal, mučiti zaradi grehov, ki so jih storili v kratkem zemeljskem življenju. Toda kljub temu se je ta nauk še in še oznanjal ter je tudi danes eden temeljnih v mnogih krščanskih veroizpovedih.

Pravijo, da kaznovanje grešnikov z večnimi mukami kaže, kako Bog sovraži greh, ki je skalil mir in red v vesolju. O strašno bogokletje! Kakor da bi bilo dejstvo, da Bog sovraži greh, opravičilo za ovekovečenje greha! Neprestano mučenje brez vsakršnega upanja na usmiljenje, kakor učijo ti bogoslovci, razvnema jezo ubogih žrtev; ker pa se ta jeza izraža s preklinjanjem in bogokletnostjo, neprestano povečujejo breme svoje krivde. Z nenehnim in neprestanim povečevanjem greha skozi neskončna stoletja slava Boga ne postaja ravno mogočnejša.

Opisati zlo, ki ga je povzročil lažni nauk o večnih mukah, presega sposobnosti človeškega uma. Svetopisemsko vero, polno ljubezni in dobrote ter bogato z usmiljenjem, so zastrla praznoverja in groza. Ko pomislimo, s kakšnimi lažnimi barvami je Satan naslikal značaj Boga, ali naj se potemtakem čudimo, da se ljudje bojijo in celo sovražijo našega usmiljenega Stvarnika? Grozni pojmi o Bogu, razširjeni po svetu s prižnic, so botrovali tisočim in celo milijonom dvomljivcev in neverujočim.

Nauk o večnih mukah je eden lažnih naukov, ki sestavljajo vino nečistosti duhovnega Babilona, ki opijanja narode. Kako so Kristusovi pridigarji lahko sprejeli in oznanjali ta lažni nauk s posvečenega prostora, je resnično skrivnost. Drži, da so ga oznanjevali znameniti in dobri ljudje, toda razsvetljenje o tej temi jih ni doseglo, kakor je nas. Odgovorni so bili samo za luč, ki je svetila v njihovem času, mi pa smo odgovorni za luč, ki nam sveti danes. Če se odvrnemo od pričevanj Božje besede in sprejmemo lažne nauke, zato ker so jih učili tudi naši očetje, nas zadeva obsodba, izrečena nad Babilonom; pijemo od vina njegove nečistosti.

Veliko ljudi, ki se upirajo nauku o večnih mukah, pada v nasprotno zmoto. Vedo, da je Bog v Svetem pismu opisan kot bitje, polno ljubezni in usmiljenja, zato ne morejo verjeti, da bi tak Bog dovolil, da bi se njegovo stvarstvo mučilo v plamenih večnega ognja. Toda ker verjamejo, da je duša sama po sebi neumrljiva, ne vidijo druge možnosti kakor to, da bodo na koncu vsi ljudje zveličani. Mnogi menijo, da so grožnje v Božji besedi napisane samo zato, da bi z navdajajočim strahom prisilile ljudi k poslušnosti, ne pa, da bi se uresničile dobesedno. Tako lahko grešnik živi v sebičnih zadovoljstvih, prezira zahteve Boga, pa vendarle lahko pričakuje, da bo na koncu deležen njegove naklonjenosti. Nauk, ki poudarja zgolj milost Boga, domala zanemarja pa njegovo pravičnost, je vseč mesenemu srcu in grešnike opogumlja v njihovi krivičnosti.

Če bi bilo res, da duše vseh ljudi ob smrti odidejo takoj v nebesa, potemtakem bi si raje želeli smrt kakor življenje. Mnogo ljudi, zapeljanih s tem verovanjem, si je vzelo življenje. Ko jih obvladajo skrbi, težave in razočaranja, menijo, da je lažje prekiniti slabotno življenjsko nit in poleteti v milino večnega sveta.

Bog je v svoji besedi podal obilico dokazov, da bo kaznoval prestopnike svojega zakona. Spomnite se njegovih sodb nad angeli, ki niso ohranili svojega mesta, nad prebivalci predpotopnega sveta, nad Sodomčani, nad nevernim Izraelom. Njihova zgodovina je zapisana nam v opomin.

Načela ljubeznivosti, usmiljenja in ljubezni, kakor jih je učil in v življenju pokazal naš Zveličar, so prepis Božje volje in njegovega značaja. Kristus je rekel, da ne oznanja ničesar drugega kakor to, kar je prejel od Očeta. Načela Božje vladavine se popolnoma ujemajo z Zveličarjevimi

Ko pomislimo, s kakšnimi lažnimi barvami je Satan naslikal značaj Boga, ali naj se potem čudimo, da se ljudje bojijo in celo sovražijo našega usmiljenega Stvarnika?

napročilom: "Ljubite svoje sovražnike." Bog uveljavlja svojo pravičnost nad hudobnimi za blaginjo vesolja, celo za blaginjo tistih, nad katerimi potekajo sodbe. Rad bi jih osrečil, če bi to mogel storiti v skladu z zakoni svoje vladavine in pravičnostjo svojega značaja. Obdaja jih z znamenji svoje ljubezni. Ponuja jim spoznanje svojih zapovedi in jih spremlja s ponudbo svoje milosti. Oni pa prezirajo njegovo ljubezen, teptajo njegove zapovedi in zametujejo njegovo milost. Neprestano sprejemajo darove, vendar sramotijo njihovega darovalca. Sovražijo Boga, saj vedo, da se mu gnusijo njihovi grehi. Gospod dolgo prenaša njihovo popačenost, toda nekega dne bo zanesljivo nastopila ura, ko se bo dorekla njihova usoda. Mar bo Bog tedaj te upornike privezal nase? Jih bo prisilil k izpolnjevanju svoje volje?

Načela Božje vladavine se popolnoma ujemajo z Zveličarjevimi naročilom: "Ljubite svoje sovražnike." Bog uveljavlja svojo pravičnost nad hudobnimi za blaginjo vesolja, celo za blaginjo tistih, nad katerimi potekajo sodbe.

naročilom: "Ljubite svoje sovražnike." Bog uveljavlja svojo pravičnost nad hudobnimi za blaginjo vesolja, celo za blaginjo tistih, nad katerimi potekajo sodbe. Rad bi jih osrečil, če bi to mogel storiti v skladu z zakoni svoje vladavine in pravičnostjo svojega značaja. Obdaja jih z znamenji svoje ljubezni. Ponuja jim spoznanje svojih

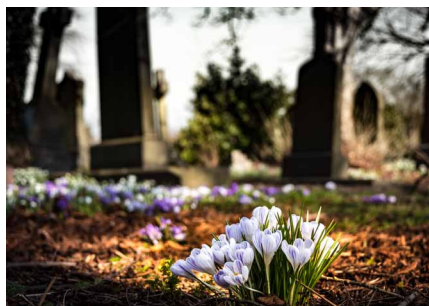
Tisti, ki so si za svojega vodja izbrali Satana in dopustili, da jih ta obvlada, niso pripravljeni stopiti pred Boga. V njihovem značaju so se naselile ošabnost, prevara, razuzdanost in okrutnost. Ali lahko odidejo v nebesa in večno živijo s tistimi, ki so jih na zemlji sovražili in prezirali? Resnica ne bo nikoli prijetna lažnivcu, krotkost ne bo nikoli zadovoljila ošabnih in domišljavih, čistost ni všeč nečistniku,

nesebična ljubezen ne bo pritegnila sebičnega. Usoda grešnikov je zapečatena z njihovo osebno izbiro. Njihova izključitev iz nebes je njihova hotena odločitev; je pravična.

Kakor nekdam vode potopa tako tudi ogenj velikega dne oznanja razsodbo Boga, da so grešniki nepoboljšljivi. Ne želijo se podrediti božanski oblasti. Svojo voljo so uporabljali za upiranje, toda ko je njihovo življenje pri koncu, je prepozno, da bi se tok njihovih misli usmeril v nasprotno smer, prepozno je, da bi se od prestopkov obrnili k poslušnosti in od sovraštva k ljubezni.

Ker je bil milosten do sveta, je Bog v Noetovem času pogubil njegove pokvarjene prebivalce. Iz usmiljenja je uničil brezbožne Sodomčane. Zaradi varljive Satanove moči prestopniki začnejo gledati nanj z naklonjenostjo in občudovanjem, in tako stalno zapeljujejo druge k uporu. Tako je bilo v dneh Kajna in Noeta ter v času Abrahama in Lota. Tako je tudi v naših dneh. Tiste, ki zametujejo njegovo milost, bo Bog na koncu pogubil zgolj iz usmiljenja do veselja.

“Kajti plačilo za greh je smrt, a milostni Božji dar je večno življenje v našem Gospodu Jezusu Kristusu.” (Rim 6,23) Pravični bodo podedovali življenje, plačilo za grešnike pa je smrt. Tukaj zagrožena kazen ni samo začasna smrt. Začasno smrt bo namreč pretrpel prav vsak. Tukaj gre za drugo smrt, nekaj, kar je nasprotje večnega življenja. Bog ne more rešiti grešnika v njegovih grehih; pravi pa, da ko bodo zlobni pretrpeli kazen za svojo krivdo, bo tako, kakor da jih ne bi nikdar bilo. Navdihnjeni pisec pravi: “Še malo namreč, in brezbožnika ne bo več,



Pravični bodo podedovali življenje, plačilo za grešnike pa je smrt. /.../ Tukaj gre za drugo smrt, nekaj, kar je nasprotje večnega življenja.

in ogledoval boš njegovo mesto, a njega ne bo." (Ps 37,10) Smrt je kot posledica Adamovega življenja prišla nad ves človeški rod. V grob odhajajo vsi brez razlike. Toda po načrtu zveličanja bodo vsi iz groba vstali. Takrat bodo morali tisti, ki si za svoje grehe niso zagotovili odpuščanja, prejeti kazen za prestopanje. Pretrpeli bodo kazen, ki bo po trajanju in moči različna, pač v skladu z njihovimi dejanji, in se bo dokončno iztekla v drugi smrti. Osramočeni bodo potonili v brezupno večno pozabo.

Iz poglobitve z mote o prirojeni nesmrtnosti izhajajo nauki o zavestnem stanju mrtvih – nauki, ki nasprotujejo svetopisemskemu nauku, logiki, razumu in našemu čutu za človekoljubje ravno tako kakor tisti o večnih mukah. Po priljubljenem verovanju so rešeni v nebesih seznanjeni z vsem, kar se dogaja na zemlji, zlasti z življenjem prijateljev, katere so zapustili. Toda kako bi lahko bili mrtvi srečni, ko bi vedeli za težave živečih, ko bi bili priča grehom, ki bi jih storili njihovi ljubljene, ter ko bi jih videli žalostne, razočarane in zgrbljene v skrbi življenja? Koliko nebeške sreče bi lahko uživali, če bi stalno lebdeli nad svojimi zemeljskimi prijatelji? Nad vse grozljivo pa je verovanje, da je duša nespokorjenega izročena plamenom pekla takoj, ko njegov dih zapusti telo! Kakšno grozo morajo trpeti, ko zrejo svoje prijatelje nepripravljene odhajati v grob in stopati v večne bolečine in greh! Zaradi teh mučnih misli je mnogo ljudi poblaznelo.

Kaj o vsem tem piše v Svetem pismu? David pravi, da se človek med smrtjo ne zaveda: "Njegov duh izide, pa se povrne v prah, isti dan minejo vse njegove misli." (Ps 146,4) Enako tudi Salomon: "Kajti živeči vedo, da jim je umreti, mrtvi pa ničesar ne vedo ter nimajo plačila več, ker je

**"Saj šeel te ne slavi,
smrt te ne hvali; ni upanja
v tvojo zvestobo njim,
ki se pogrezajo v jamo.
Živeči, živeči te bo slavil."**

njih spomin pozabljen. Kakor njihov ljubezen, tako je njihov sovraštvo in njih gorečnost davno izginila, in nimajo več deleža vekomaj nad vsem, kar se godi pod soncem. Kajti ni ne dela ne preudarjanja ne znanja ne modrosti v kraju smrti, kamor greš." (Prop 9,5.6.10)

Ko je bilo kralju Ezekiju po njegovi prošnji življenje podaljšano za petnajst let, se je hvaležni kralj zahvalil Bogu za milost. V svoji hvalnici pove razlog svojega veselja: "Saj šeol te ne slavi, smrt te ne hvali; ni upanja v tvojo zvestobo njim, ki se pogrezajo v jamo. Živeči, živeči te bo slavil kakor jaz danes." (Iz 38,18.19) Med ljudmi je priljubljen nauk, po katerem so mrtvi pravični v nebesih in tam v blaženosti povečujejo Boga z nesmrtnim jezikom. Toda za Ezekija smrt ni bila ravno čudovita opcija. Njegovim besedam pritrjuje psalmist, ko pravi: "Kajti spomina nate v smrti ni, v grobu kdo bi te slavil? Ne kateri so umrli, hvalijo Gospoda, ne nihče teh, ki dol gredo v kraj molčanja." (Ps 6,5; 115,17)

Peter je na binkošti pod vplivom Svetega Duha dejal: "Možje in bratje, naj bo dovoljeno, govoriti vam svobodno o očaku Davidu: da je umrl in bil pokopan, in grob njegov je pri nas do tega dne. /.../ Kajti David ni šel gori v nebesa." (Dej 2,29.34) To, da bo David ostal v grobu vse do vstajenja mrtvih, dokazuje, da pravični ob smrti ne odidejo v nebesa. David bo na Božjo desnico naposled sedel le po vstajenju, in sicer po zaslugi Kristusovega vstajenja.

Pavel je rekel: "Kajti če mrtvi ne vstajajo, tudi Kristus ni vstal. A če Kristus ni vstal, ničeva je vaša vera, še ste v svojih grehih. Potem takim so tudi ti, ki so v Kristusu zaspali, izgubljeni." (1 Kor 15,16-18) Če bi bili v štiri tisoč letih pravični odšli v nebesa takoj ob svoji smrti, kako bi Pavel lahko govoril, da so pogubljeni vsi, ki so pomrli v Kristusu, če ni vstajenja?

Toda ko je Jezus moral zapustiti učence, jim ni rekel, da bodo kmalu prišli k njemu. Rekel je: "Kajti grem vam pripravljat prostor. In ko odidem in vam pripravim prostor, pridem zopet in vas vzamem k sebi." (Jn 14,2.3) Pavel pa pravi: "Gospod sam stopi dol iz nebes s poveljem, z glasom nadangela in z Božjo trobento, in mrtvi v Kristusu vstanejo najprej; potem bomo mi živeči, ki preostanemo, z njimi vred vzeti na oblakih Gospodu naproti v zrak; in tako bomo vedno z Gospodom." In dodaja: "Zato se tolažite med seboj s temi besedami." (1 Tes 4,16-18) Pavel kaže svojim bratom na Kristusov prihodnji prihod, ko bodo razbiti vsi okovi groba in bodo mrtvi v Kristusu vstali k večnemu življenju.

Toda ko je Jezus moral zapustiti učence, jim ni rekel, da bodo kmalu prišli k njemu. Rekel je: "Kajti grem vam pripravljat prostor. In ko odidem in vam pripravim prostor, pridem zopet in vas vzamem k sebi."



Preden lahko kdo stopi v prebivališče blaženih, mora biti njegov primer raziskan, njegov značaj in njegova dejanja morajo na izpit pred Boga. Vsem se bo sodilo po poročilu, zapisanem v knjigah, in vsak bo dobil plačilo po svojih dejanjih. Ta sodba ne poteka za časa smrti. Boudimo pozorni na Pavlove besede: "Zato ker je določil dan, ob katerem bo sodil vesoljni svet v pravičnosti po možu, ki ga je zato odločil, podavši vero vsem s tem, da ga je obudil od mrtvih." (Dej 17,31) Apostol tukaj jasno pravi, da je za sodbo svetu določen dan, ki je bil tedaj še dogodek, ki se bo pripetil v prihodnosti.

Na isti čas kaže tudi Juda: "In angele, ki niso hranili svojega poglavarstva, temveč so zapustili lastno domovje, je shranil za sodbo velikega dneva z večnimi vezmi pod temo," nato pa navaja Enohove besede: "Glej, prišel je Gospod z miriadami svojih svetih izvršit sodbo nad vsemi." (Jud 6,14.15) Janez pravi, da je videl "mrtve, velike in male, stoječe pred prestolom, in knjige so se odprle. /.../ In sojeni so bili mrtvi po tem, kar je bilo pisano v knjigah, po svojih delih" (Raz 20,12).

Če mrtvi že uživajo blaženost nebes oziroma se zvišajo v peklenem ognju, čemu bi prihodnja sodba sploh bila potrebna? Božja beseda ni glede teh pomembnih reči ne nejasna ne protislovna. Razumejo jo lahko tudi neukiljudje. In, po drugi strani, kateri iskreni človek lahko najde trohico modrosti in pravičnosti v priljubljeni teoriji? Mar bodo pravični

po preiskovanju njihovega primera ob sodbi dobili pohvalo: "Dobro, vrli in zvesti hlapec. /.../ Pojdi v veselje svojega gospoda," (Mt 25,21) če naj bi bili v njegovi navzočnosti že mnogo stoletij? Ali bodo grešniki poklicani s prostora, kjer se mučijo, da bi prejeli obsodbo sodnika vse zemlje: "Pojdite od mene, prekleti, v večni ogenj." (Mt 25,41) Kakšno veliko posmehovanje! Sramotna obtožba proti Božji modrosti in pravičnosti!

Nikjer v Svetem pismu ne piše, da pravični dobijo svojo nagrado oziroma grešniki svojo kazen – v trenutku smrti. Očaki in preroki niso trdili česa takega. Kristus in njegovi apostoli niso z ničimer namignili na to. Sveto pismo je jasno: mrtvi ne gredo naravnost v nebesa. Piše, da spijo, dokler ne nastopi vstajenje. Isti dan, ko se pretrga srebrna vrvica in se razbije zlata čaša, minejo vse človekove misli. Tisti, ki se spustijo v grob, so v tišini. Ničesar več ne vedo o tem, kar se dogaja pod soncem. Blažen mir za utrujene pravične! Čas, bodisi kratek bodisi dolg, je zanje samo trenutek. Spijo, naposled pa jih bo v slavno neumrljivost

**Nikjer v Svetem pismu
ne piše, da pravični
dobijo svojo nagrado
oziroma grešniki svojo
kazen – v trenutku smrti.**

prebudila Božja trobenta. Ko se bodo prebudili iz globokega spanja, bodo nadaljevali razmišljanje tam, kjer so prenehali. Zadnje občutje je bilo smrtni strah, zadnja misel, da morajo podleči moči groba. Ko bodo vstali iz groba, bo njihova prva misel odmevala v zmago-slavnem vzkliku: "Kje je, smrt, tvoja zmaga? Kje je, smrt, tvoje želó?" (1 Kor 15,55)

DUHOVNI VODITELJI NOVE DOBE

Nauk o prirojeni nesmrtnosti je tlakoval pot sodobnemu spiritizmu. Če mrtvi živijo v navzočnosti Boga in svetih angelov ter imajo veliko več spoznanja, kakor pa so ga imeli poprej, čemu se ne bi vrnili na zemljo razsvetljevati in poučevati živih? Kako lahko tisti, ki verjamejo, da se človek po smrti zaveda, zavrnejo to, kar jim po teh povečanih duhovih prihaja kot Božja luč? Tukaj je sredstvo, ki ga imajo za sveto, a ga uporablja Satan za doseg svojih ciljev. Padli angeli, ki izpolnjujejo njegovo zapoved, so glasniki iz sveta duhov. S tem ko Satan zatrjuje, da živim omogoča stik z mrtvimi, učinkuje na njihov um mamljivo.

Pred ljudmi zmore privzeti podobo njihovih preminulih prijateljev. Ponaredek je popoln: znan videz, besede, glas – vse posnema izjemno natančno. Mnoge potolaži zagotovilo, da njihovi dragi uživajo nebeško blaženost in tako, ne da bi se zavedali nevarnosti, poslušajo zapeljive duhove in nauke hudičev.

Ko začnejo verjeti, da se mrtvi v resnici vračajo in se pogovarjajo z njimi, jim Satan pokaže tiste, ki so v grob odšli nepripravljeni. Ti zatrjujejo, da so v nebesih srečni in imajo tam celo visoke položaje. Tako se širi zmota, da med pravičnimi in grešniki ni razlike. Hlinjeni obiskovalci iz duhovnega sveta včasih podajo opomine in opozorila, ki se izkažejo za pravilne, in ko pridobijo zaupanje, podajo takšne nauke, ki naravnost spodkopljejo vero v Sveto pismo. Z izgovorom, da se zelo zanimajo za blaginjo svojih prijateljev na svetu, jih zapeljejo k najnevarnejšim zmotam. To, da povedo kakšno resnico in da včasih napovedo tudi prihodnje dogodke, daje njihovim trditvam videz zanesljivosti, zato veliko ljudi hitro sprejme njihove lažne nauke in verjame vanje tako slepo, kakor da so to najsvetejše svetopisemske resnice. Božji zakon dajo na stran, zaničujejo Duha milosti, kri zaveze jim ni sveta. Duhovi zanikajo Kristusovo bo-

žanstvo, še več, samega Stvarnika izenačujejo s seboj. Tako vrhovni upornik pod novo krinko nadaljuje svoj upor proti Bogu, ki ga je začel v nebesih in se bije na svetu že skoraj šest tisoč let.

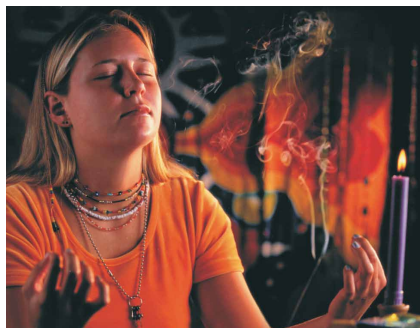
Mnogi poskušajo spiritistične pojave razložiti kot prevare in zgolj spretno trike medija. Toda čeprav drži, da je mnogo čarovnij zgolj trikov rokohitrciev, se prav tako jasno razkazuje tudi nadnaravna moč. Pri skrivnostnem trkanju, s kakršnim se je začel moderni spiritizem, ni šlo za človeško sleparstvo in zvijačo, temveč za neposredno delovanje hudobnih angelov,

ki so tako vpeljali eno najuspešnejših zmot za pogubljenje duš. Mnogi se bodo ujeli v past zaradi prepričanja, da je spiritizem zgolj človeško sleparstvo. Ko se bodo srečali s pojavi, ki jih ne bodo mogli imeti za kaj drugega kot za nadnaravne, bodo zapeljani in sprejeli jih bodo kot mogočno moč Boga.

Ti ljudje prezrejo pričevanje Svetega pisma o čudežih, ki so jih naredili Satan in njegovi zastopniki. S Satanovo pomočjo so faraonovi čarovniki ponaredili delovanje Boga. Ko apostol Janez opisuje čudodelno moč, ki se bo pokazala v zadnjih dneh, pravi: "In dela velika znamenja, da napravi tudi, da šviga ogenj z neba na zemljo pred ljudmi. In zapeljava prebivalce na zemlji z znamenji, katera ji je bilo dano delati." (Raz 13,13.14) Tukaj ne gre za običajne prevare. Ljudje so zapeljani s čudeži, ki so jih Satanovi zastopniki sposobni narediti, ne pa s tistimi, za katere se pretvarjajo, da jih delajo.

Zdaj se prezira že samo poimenovanje "čarovništvo". To, da ljudje lahko vzpostavijo stik s hudobnimi duhovi, velja danes zgolj za bajko iz temnega srednjega veka. Toda spiritizem, ki ima na stotisoče, da, celo

Mnogi se bodo ujeli v past zaradi prepričanja, da je spiritizem zgolj človeško sleparstvo.

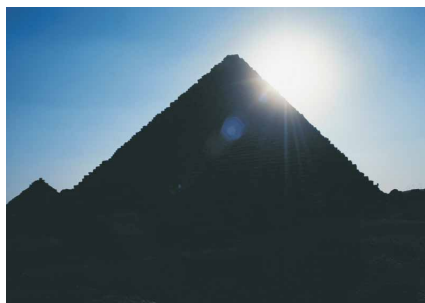


na milijone spreobrnjencev ter je prodrl v znanstvene kroge in cerkve in naletel na naklonjenost v zakonodajnih telesih pa celo na kraljevskih dvorih – pri tej mogočni prevari gre le za oživitev čarovništva, ki je bilo v starih časih obsojeno in prepovedano, v novi preobleki.

Ni treba, da lažne trditve spiritizma kogar koli zapeljejo. Bog je dal svetu dovolj luči za odkrivanje pasti. Če ne bi imeli drugih dokazov, bi kristjanu moralo zadostovati, da zli duhovi ne delajo razlike med pravičnostjo in grehom, med Kristusovimi najplemenitejšimi in najčistejšimi apostoli ter Satanovimi najbolj pokvarjenimi hlapci. S tem ko Satan najbolj nizkotne ljudi predstavlja, kakor da so v nebesih, in jim tam daje častne prostore, svetu pravi: "Ni pomembno, kako pokvarjeni ste, ni pomembno, ali verjamete Bogu in Svetemu pismu ali ne. Živite, kakor hočete. Nebesa so vaš dom."

Poleg tega ti apostoli, kakor jih poosebljajo lažni duhovi, nasprotujejo temu, kar so napisali po navdihu Svetega Duha, ko so bili na zemlji. Zanikajo božanski izvor Svetega pisma in tako rušijo temelj kristjanovega upanja ter gasijo luč, ki kaže pot v nebesa.

Ljudje so zapeljani s čudeži, ki so jih Satanovi zastopniki sposobni narediti, ne pa s tistimi, za katere se pretvarjajo, da jih delajo.



Prerok Izaija pravi: "In ko vam poreko: Povprašajte rotilce mrtvih in vedeže, ki čivkajo in ki šepetajo, recite: Ali naj ne povprašuje ljudstvo svojega Boga? Za žive naj vpraša mrtve? Postave in pričevanja naj se oklepajo! Ako ne govore po tej besedi, ni zanje jutranje zarje." (Iz 8,19.20) Če bi ljudje hoteli sprejeti v Svetem pismu tako jasno podano resnico o človekovi naravi in stanju mrtvih, bi v trditvah in pojavih spiritizma prepoznali delovanje Satana, ki uporablja moč, znamenja in lažne čudeže.

Toda namesto da bi zavrgli tisto svobodo, ki je tako všeč mesenemu srcu, in se odpovedali grehom, ki jih ljubijo, množice zatiskajo oči pred lučjo. Ne glede na opozorila stopajo naravnost naprej, Satan pa okrog njih plete svoje mreže, in nato postanejo njegov plen. "Niso sprejeli ljubezni resnice, da bi se rešili. In zato jim pošilja Bog močno delovanje zmote, da verujejo laži." (2 Tes 2,10.11)

Kdor želi prestati ta nevarni čas, mora razumeti, kaj o človekovi naravi in stanju mrtvih pričuje Sveto pismo. V bližnji prihodnosti se bodo namreč mnogi srečali z duhovi hudičev, ki bodo posnemali njihove drage sorodnike ali prijatelje ter jih zavajali z najnevarnejšimi zmotami. Da bi podprli svoje trditve, se bodo ti obiskovalci sklicevali na naša najnežnejša čustva in delali čudeže. Pripravljeni se jim moramo upreti z resnico iz Svetega pisma: mrtvi ničesar ne vedo in tisti, ki se tako pojavljajo, so duhovi hudičev.

Tik pred nami je "ura skušnjave, ki ima priti na vesoljni svet skušati te, ki prebivajo na zemlji" (Raz 3,10). Vsi, katerih vera ni trdno zasidrana na Božji besedi, bodo prevarani in premagani. Tistim, ki pa si resno prizadevajo spoznati resnico in za pripravo na spopad naredijo vse, kar lahko, bo Bog resnice zanesljiva obramba. "Ker si ohranil besedo moje stanovitnosti, te ohranim tudi jaz iz ure skušnjave," (Raz 3,10) obljublja Zveličar. Prej bi poslal vse angele iz nebes, da bi zavarovali njegovo ljudstvo, kakor pa dovolil Satanu premagati eno samo dušo, ki zaupa vanj.

Satan se je dolgo pripravljajal za svoj zadnji poskus preslepiti svet. Temelj svojemu delu je postavil z obljubo, ki jo je dal v raji Evi: "Nikakor



Kdor želi prestati ta nevarni čas, mora razumeti, kaj o človekovi naravi in stanju mrtvih pričuje Sveto pismo.

Satan se je dolgo pripravljaj na svoj zadnji poskus preslepiti svet. Temelj svojemu delu je postavil z obljubo, ki jo je dal Evi v Raju: "Nikakor ne umrjeta."



ne umrjeta. /.../ Tisti dan, ko bosta jedla od njega, se vama odpro oči, in bosta kakor Bog ter bosta spoznala dobro in hudo." (1 Mz 3,4.5) Korak za korakom je skozi razvoj spiritizma pripravil pot svoji mojstrski prevari. Uresničitve svojih načrtov še ni popolnoma dosegel; to bo dosegel v poslednjem preostanku časa in svet bo odplavljen med vrste te zablode. V zahrbtno varnost zazibano ljudstvo se bo prebudilo šele takrat, ko se bo nanj začela izlirati Božja jeza.

ZADNJE OPOZORILO ZEMLJI

V knjigi Razodetja so s simboli velikega rdečega zmaja, leopardu podobne zveri in zveri z rogovi jagnjeta (Raz 12; 13) prikazane tiste pozemske oblasti, ki si še posebno prizadevajo teptati Božji zakon in preganjati njegovo ljudstvo. Njihova vojna bo trajala do konca časa. Božje ljudstvo, ki je predstavljeno s sveto ženo in njenimi otroki, je v manjšini. V zadnjih dnevih bo samo še ostanek. Janez govori o teh kot o tistih, "ki hranijo zapovedi Božje in imajo pričevanje Jezusa Kristusa" (Raz 12,17).

Po mogočnih silah, ki sta jih nadzirala poganstvo in papeštvo ter so simbolizirane z zmajem in leopardu podobno zverjo, je Satan mnogo stoletij pogubljal Božje zveste pričevalce. Pod gospostvom Rima so jih mučili in ubijali več kakor tisoč let; toda papeštvu je bila naposled odvzeta moč in prisiljeno je bilo prenehati s preganjanjem (Raz 13,3.10). Za tisti čas je prerok videl prihajati novo silo; predstavljena je kot zver, ki ima rogove kakor jagnje. Videz te zveri in način njenega vzpona kaže, da je sila, ki jo ta zver predstavlja, drugačna od tistih, ki so bile prikazane v prejšnjih simbolih. Mogočna kraljestva, ki so vladala svetu, so si pridobila oblast z osvajanjem in revolucijo. Prerok Danijel jih je videl kot zveri, ki so se dvignile, ko so se štirje vetrovi sveta "zagnali nad veliko morje" (Dan 7,2). Zver, ki je imela rogove kakor jagnje, pa je "prišla iz zemlje" (Raz 13,11). Tako predstavljeni narod se mora pojaviti nekje na doslej nenaseljenem ozemlju ter se postopno in mirno razvijati, namesto da bi strmoglavil druge oblasti in vzpostavil svojo.

Gre za pozornost zbujajočo predstavitev vzpona in rasti našega naroda. Rogova, podobna jagnjetovima, znamenji nedolžnosti in blagosti, dobro predstavljata značaj naše vlade, kakor je izražen v njenih dveh načelih – v republikanizmu in protestantizmu. Krščanski pre-

gnanci, ki so prvi pobegnili v Ameriko, so iskali zavetje pred zatiranjem kraljev in nestrpnostjo duhovnikov. Odločeni so bili ustanoviti vlado, ki bi temeljila na državljski in verski svobodi. V teh načelih tiči skrivnost moči in napredka našega naroda. Milijoni iz drugih dežel so se že zatekli na naše obale in ZDA so se povzpele med najmočnejše narode na svetu.

Toda resni zapisi preroškega peresa razkrivajo spremembo v tem miroljubnem prizoru. Zver, ki ima rogova kakor jagnje, govori z zmajevim glasom, "in vso oblast prve zveri izvršuje pred njo" (Raz 13,12). Ponovno se bo pokazal duh preganjanja, značilen za poganstvo in papeštvo. Prerokovano je, da bo ta sila naročila "prebivalcem na zemlji, naj naredo podobo zveri" (Raz 13,14). Podoba je narejena prvi zveri, ki je podobna leopardu in je ena od zveri, predstavljenih v sporočilu tretjega angela. Prva zver predstavlja rimsko cerkev – cerkveno telo, ogrnjeno z državniško močjo in oblastjo kaznovati vse odpadnike. Podoba zveri predstavlja drugo versko telo, ogrnjeno s podobno močjo. Oblikovanje te podobe je delo zveri, ki je zaradi svojega mirnega vzpona in blagih izjav postala tako primeren simbol ZDA. Tu bomo našli podobo papeštva. Ko se bodo cerkve naše dežele združile v tistih točkah vere, ki so jim skupne, in bodo nato vplivale na državo, naj uvede njihove od-

V knjigi Razodetja so s simboli velikega rdečega zmaja, leopardu podobne zveri in zveri z rogovi jagnjeta prikazane tiste pozemske oblasti, ki si še posebno prizadevajo teptati Božji zakon in preganjati njegovo ljudstvo.



redbe in podpre njihove ustanove, bo protestantska Amerika vzpostavila podobo rimske hierarhije. Takrat bo pravo cerkev zadelo preganjanje, kakor je že nekdanj zadelo Božji narod.

Skoraj v vsakem stoletju lahko vidimo, kaj lahko naredita fanatizem in zloba pod pretvezo, da služita Bogu tako, da ščitita pravice cerkve in države. Podobno željo po omejevanju svobode vesti so izkazale protestantske cerkve, ki so sledile stopinjam Rima tako, da so vzpostavile zavezništvo s posvetnimi silami. V sedemnajstem stoletju je na tisoče drugače mislečih duhovnikov trpelo pod vladavino anglikanske cerkve. Kadar posvetne oblasti dajejo prednost eni religiji, temu vedno sledi preganjanje.

Zver z jagnjetu podobnimi rogovi "stori, da si dajo vsi, mali in veliki, bogati in ubogi, svobodni in hlapci, znamenjena desno roko alina čelo in da nihče ne more kupovati ali prodajati, razen kdor ima znamenje, ime zveri ali število njenega imena" (Raz 13,16.17). Zaradi tega znamenja je tretji angel izgovoril svoje opozorilo. To je znamenje prve zveri ali papeštva, zato moramo to znamenje iskati med značilnostmi te sile. Danijel je dejal, da se bo rimska cerkev, katere simbol je mali rog, namenila spremeniti čase in zakone (Dan 7,25). Pavel pa je mali rog poimenoval "človek greha" (2 Tes 2,3.4), ki se bo povzdignil nad Boga. Papeštvo se je lahko povzdignilo nad Boga samo tako, da je spremenilo njegov zakon. Vsak, ki bi zavestno spoštoval spremenjeni zakon, bi izkazal vrhovno čast sili, ki je to spremembo uvedla. Poslušnost papeškim zakonom bi bila znamenje zvestobe papežu namesto Bogu.

Papeštvo je poskušalo spremeniti Božje zapovedi. Drugo zapoved, ki prepoveduje čaščenje podob, so izpustili iz zapovedi, četrto zapoved pa spremenili, tako da podpira posvečevanje prvega dne v tednu namesto sedmega, sobote. Katoličani utemeljujejo opustitev druge zapovedi z njeno nepotrebnostjo, ker da je že zajeta v prvi zapovedi, in menijo, da podajajo zakon natančno tako, kakor je želel Bog, da bi ga razumeli. To ne more biti tista sprememba, ki jo je napovedal prerok. Prikazal nam je namreč načrtno in dobro premišljeno spremembo: "Namerjal bo premeniti čase in postavo." (Dan 7,25) Sprememba, na-

**Ko se bodo cerkve naše
dežele združile v tistih
točkah vere, ki so jim
skupne, in bodo nato
vplivale na državo, naj
uvede njihove odredbe in
podpre njihove ustanove,
bo protestantska
Amerika vzpostavila
podobo rimske hierarhije.**



rejena v četrti zapovedi, natančno izpolnjuje prerokovanje. Edina avtoriteta, na katero se pri tej spremembi sklicujejo, je avtoriteta cerkve. Tukaj se papeška oblast odkrito postavlja nad Boga.

Pogosto trditev, da je soboto spremenil Kristus, je ovrigel on sam. V Pridigi na gori je rekel: "Ne mislite, da sem prišel razveljavljat postavo ali preroke; nisem prišel, da razveljavim, ampak da izpolnim. Kajti resnično vam pravim: Dokler ne preideta nebo in zemlja, ne izgine ni najmanjša črka ali pičica iz postave, dokler se vse ne zgodi. Kdor koli torej popači eno najmanjših teh zapovedi in ljudi tako nauči, se bo imenoval najmanjši v nebeškem kraljestvu; kdor koli jih pa izpolnjuje in uči, ta se bo velik imenoval v nebeškem kraljestvu." (Mt 5,17-19)

Četrta zapoved, ki si jo Rim prizadeva potisniti na stran, je med deseterimi edina zapoved, ki kaže Boga kot Stvarnika nebes in zemlje ter tako razlikuje med pravim Bogom in lažnimi bogovi. Sobota je bila vzpostavljena, da bi spominjala na stvarjenje in tako usmerila misli ljudi na resničnega in živega Boga. V vsem Svetem pismu lahko prebiramo, kako je Božja ustvarjalnost dokaz, da je Izraelov Bog večji od vseh poganskih božanstev. Če bi soboto nenehno spoštovali, bi bil predmet človekovega čaščenja in oboževanja Stvarnik. Ne bi bilo malikovalca, ateista ali nevernika.

Ta ustanova, ki kaže Boga kot Stvarnika, je znamenje njegove zakonite avtoritete nad bitji, ki jih je ustvaril. Sprememba sobote pa je znamenje oziroma žig avtoritete rimskokatoliške cerkve. Kdor razume zahteve četrte zapovedi, a namesto prave sobote kljub temu posvečuje lažno, izkazuje čast oblasti, ki je zapovedala to spremembo. V prerokovanju je poudarjena ravno sprememba četrte zapovedi, posvečevanje ponarejene sobote pa pomeni sprejeti žig. Mnogo kristjanov prejšnjih rodov je posvečevalo prvi dan, saj so menili, da posvečujejo svetopisemsko soboto. Tudi danes je v cerkvah mnogo ljudi, ki iskreno verjamejo, da je nedelja božansko zapovedana sobota. Nihče od njih še ni sprejel znamenja zveri. Pravi kristjani so v vsaki cerkvi, vključno z rimskokatoliško skupnostjo. Preizkus v zvezi s tem vprašanjem ne bo nastopil, vse dokler posvečevanje nedelje ne bo zahtevano z zakonom in dokler svet ne bo razsvetljen glede obveznosti prave sobote. Tisti, ki bodo še naprej posvečevali napačen dan, ne bodo dobili žiga zveri, vse dokler stvar ne bo jasno postavljena prednje in dokler ne bodo postavljeni pred izbiro – izbiro med Božjimi zapovedmi in zapovedmi ljudi.

Najstrašnejša grožnja vseh časov se za smrtnike nahaja v sporočilu tretjega angela. Zares, to mora biti strašen greh, če prikličo Božjo jezo, kjer ni prostora za milost. Ljudje ne smejo ostati v temi glede tega pomembnega vprašanja. Preden bodo nastopile Božje sodbe, je svetu treba podati opozorilo pred tem grehom, da bi lahko vsi vedeli, zakaj jih bodo sodbe zadele, in bi imeli priložnost, da se jim izognejo.

Na koncu velikega boja se bosta izoblikovali dve nasprotni si skupini. Ena skupina "moli zver in podoba njeno in vzame njeno znamenje" ter tako nase prikličo strašne sodbe, s katerimi je zagrozil tretji angel. V drugi skupini, v jasnem nasprotju s svetom, pa "hranijo zapovedi Božje

Četrta zapoved, ki si jo Rim prizadeva potisniti na stran, je med deseterimi edina zapoved, ki kaže Boga kot Stvarnika nebes in zemlje ter tako razlikuje med pravim Bogom in lažnimi bogovi.

in vero Jezusovo" (Raz 14,9.12). Čeprav bodo zemeljske oblasti sklicale svoje sile, da bi prisilile, da bi "vsi, mali in veliki, bogati in ubogi, svobodni in hlapci", sprejeli znamenje zveri, ga Božje ljudstvo kljub temu ne bo sprejelo. Prerok s Patmosa je videl "zmagovalce nad zverjo in nad podobo njeno in nad številom njenega imena, stoječe ob morju steklenem s citrami Božjimi", kako pojejo pesem Mojzesa, Božjega hlapca, in Jagnjetovo pesem (Raz 15,2).

V četrti zapovedi je odtisnjen pečat Božjih zapovedi. Med desetimi edino ta zapoved podaja poleg imena tudi zakonodajalčev naziv. Označuje ga za Stvarnika nebes in zemlje ter s tem kaže, da ima samo on pravico do poveličevanja in čaščenja. Razen te zapovedi ni v desetih zapovedih ničesar, kar bi kazalo na to, s čigavo avtoriteto je bil podan zakon. S tem ko je papeška sila spremenila soboto, je z zapovedi odstranila pečat. Jezusovi učenci so pozvani, da ga obnovijo, tako da soboto iz četrte zapovedi povišajo na njeno pravo mesto, in sicer kot dan spomina na Stvarnika in znamenje njegove oblasti.

PRIHAJAJOČA KRIZA

Zadnji veliki spopad v velikem boju med resnico in zmoto se bo bil med človeškimi in Božjimi zakoni. Zdaj stopamo v ta boj – ne v boj med rivalskimi cerkvami, ki se borijo za prevlado, temveč v boj med vero v Sveto pismo in verovanjem v bajke in izročila. Sile, ki bodo združile svoje moči proti resnici in pravičnosti, so že na delu.

Nobena zmeta, ki jo je sprejel krščanski svet, ne kljubuje predrzneje nebeški oblasti, nobena tako naravnost ne nasprotuje razumu in posledice nobene niso tako nevarne kakor hitro razširjajoči se novodobni nauk, da Božje zapovedi za ljudi niso več obvezujoče. Vsak narod ima svoje zakone, ki zahtevajo spoštovanje in poslušnost. Mar Stvarnik nebes in zemlje potemtakem nima zakona za vodstvo bitij, ki jih je ustvaril? Denimo, da bi znani pridigarji začeli javno učiti, da zakoni, ki vladajo v našem narodu in ščitijo pravice državljanov, niso obvezni – da omejujejo svoboščine ljudi in jih zato ni treba ubogati. Kako dolgo bi takšne ljudi trpeli za prižnico? Ali je večja žalitev prezirati zakone držav in narodov kakor pa teptati Božje predpise, ki so temelj vseh vladavin? Kadar zavržemo merilo pravičnosti, greh ni več videti grešen in pravičnost ni več zaželeno. Knez zla ima prosto pot, da na zemlji vzpostavi svojo vladavino.

Odstranite omejitve, postavljene z Božjimi zapovedmi, pa se bo kmalu pojavilo tudi nespoštovanje človeških zakonov. Ker Bog prepoveduje nepoštena dejanja, lakomnost, laž in prevaro, predstavljajo njegovi predpisi ljudem oviro na poti njihovemu posvetnemu napredku, zato so jih pripravljene teptati; toda posledice njihovega zametovanja bodo takšne, kakršnih ne pričakujejo. Če zakon ne bi bil več obvezen, zakaj bi se ga kdor koli bal prestopati? Imetje ne bi bilo več varno. Ljudje bi si s silo jemali premoženje svojih sosedov in najmočnejši bi postal tudi najbogatejši. Samega življenja ne bi več spoštovali.

Tisti, ki ne upoštevajo Božjih zapovedi, sejejo neposlušnost, in neposlušnost bodo želi tudi sami. Zakonska zaobljuba ne bi bila več posvečen branik, ki ščiti družino. Kdor bi imel moč, bi lahko, če bi si zaželel, s silo vzel ženo svojega soseda. Skupaj s četrto bi bila poteptana tudi peta zapoved. Otroci se ne bi bali vzeti življenja svojim staršem, če bi s tem dobili, kar bi si bilo zaželelo njihovo pokvarjeno srce. Civilizirani svet bi postal horda roparjev in morilcev. Mir, počitek in sreča bi bili pregnani s sveta.

Učenje, da ljudje niso zavezani poslušnosti Božjim zahtevam, je že oslabilo moč moralne obveznosti in na svetu odprlo zapornice krivičnosti. Brezzakonje, razsipništvo in pokvarjenost drvijo nad nas kakor neustavljiva poplava. Satan je na delu tudi v družini. Njegova zastava plapola tudi v domovih tistih, ki trdijo, da so kristjani. Tam je najti nevoščljivost, sumničavost, hinavščino, odtujenost, nasprotja, prepire, izdajo svetega zaupanja in vdajanje poželenju. Celoten sistem verskih načel in naukov, ki naj bi oblikoval temelje in ogrodje družbenega življenja, je videti kot opotekajoča se masa, ki se bo zdaj zdaj sesedla. Ko največje zločince vtaknejo v zapor, ti pogosto dobivajo darila in se jim posveča pozornost, kakor da bi dosegli zavidljiv ugled. Njihovemu značaju in zločinom se daje kar največja publiciteta.

Tisk objavlja odvratne podrobnosti njihovih sprijenosti in tako poučuje o načinih prevare, ropa in umora še druge, Satan pa se veseli uspeha svojih peklenskih načrtov. Uživanje v pregrehah, brezobzirno ubijanje, neizmerno naraščanje nezmernosti in krivičnosti vseh oblik in

**Zadnji veliki spopad
v velikem boju med
resnico in zmoto se bo
bíl med človeškimi in
Božjimi zakoni. Zdaj
stopamo v ta boj.**



stopenj bi morali spodbuditi vse bogaboječe, da bi se vprašali, kaj lahko naredijo za zaježitev poplave hudega.

Sodišča so pokvarjena. Voditelje vodi želja po dobičku in čutnih užitkih. Nezmernost je omračila sposobnosti mnogih, tako da ima Satan nad njimi skoraj popolno oblast. Pravniki so pokvarjeni, podkupljivi, zavedeni. Med tistimi, ki izvajajo zakone, je najti pijanstvo, veseljačenje, strast, zavist in nepoštenost vseh vrst. "Tako je odvrnjena pravica, in pravičnost stoji oddaleč; zakaj resnica je padla na ulicah in poštenost ne more vstopiti." (Iz 59,14)

Krivičnost in duhovna tema, ki sta vladali pod rimsko nadoblastjo, sta bili neizbežna posledica njenega zatiranja Svetega pisma. Toda kje naj, pri polni luči evangelija in v času verske svobode, najdemo vzrok za splošno razširjeno nevero, za odklanjanje Božjega zakona in za pokvarjenost, ki sledi iz tega? Ker Satan sveta zdaj ne more več držati pod svojo oblastjo s prikrievanjem Svetega pisma, se za dosego svojega cilja zateka k drugim sredstvom. Spodkopati zaupanje v Sveto pismo služi njegovim namenom enako dobro kakor uničiti samo Sveto pismo. Ker je torej razprostranil prepričanje, da Božji zakon ni obvezen, prav tako uspešno zapeljuje ljudi k prestopanju tega zakona, kakor če sploh ne bi poznali njegovih predpisov. Da bi pospešil izpolnitev svojih načrtov, Satan tudi danes, kakor je že v preteklih stoletjih, dela po cerkvi. Ker današnje verske organizacije niso želele prisluhniti nepriljubljenim resnicam, jasno izpričanim v Svetem pismu, so s tem na široko zasejale seme dvoma. In ker se oklepajo papeške zmote o naravni nesmrtnosti in človekovem zavedanju po smrti, s tem zavračajo edino obrambo proti prevaram spiritizma. Toda to ni vse. Kadar se ljudem predstavijo zahteve četrte zapovedi, priljubljeni učitelji ugotovijo, da je tam zahtevano tudi spoštovanje sedmega dne – sobote. Edino, kar

Učenje, da ljudje niso zavezani poslušnosti Božjim zahtevam, je že oslabilo moč moralne obveznosti in na svetu odprlo zapornice krivičnosti.

lahko naredijo, da bi se znebili dolžnosti, ki si je ne želijo izpolniti, je, da izjavijo, da Božji zakon ni več obvezen. Tako skupaj s soboto poteptajo zakon. Bolj ko se bo delovanje za reformo sobote razširilo, bolj vsesplošno bo postalo zametovanje Božjega zakona, da bi se izognili zahtevam četrte zapovedi. Nauki teh verskih voditeljev so odprli vrata neveri, spiritizmu in preziranju Božjega svetega zakona. Na teh vodjih leži strašna odgovornost za krivičnost, ki vlada v krščanskem svetu.

Bolj ko se bo delovanje za reformo sobote razširilo, bolj vsesplošno bo postalo zametovanje Božjega zakona, da bi se izognili zahtevam četrte zapovedi.

Pa vendar prav ti trdijo, da pokvarjenost, ki se naglo širi, pravzaprav izvira iz oskrunitve tako imenovane krščanske sobote in da bi obvezno praznovanje nedelje precej izboljšalo družbeno moralo. S tem ko gibanje za zmernost povezujejo z gibanjem za posvečevanje nedelje, se predstavljajo za tiste, ki se trudijo za največjo

blaginjo družbe. Tistega, ki se jim ne želi pridružiti, pa označijo za nasprotnika zmernosti in reforme. Toda to, da se gibanje, ki razširja zmoti, povezuje z delom, ki je samo po sebi dobro, še ni dokaz v prid sami zmoti. Strup lahko skrijemo, če ga pomešamo med zdravo hrano, toda s tem ne spremenimo njegove narave. Ravno nasprotno, tako postane še nevarnejši, saj je bolj verjetno, da ga bomo vzeli, ne da bi vedeli za to. Ena od Satanovih zvijač je laži primešati prav toliko resnice, kolikor je potrebno, da bi se laž zdela verjetna. Vodje nedeljskega gibanja lahko zastopajo reforme, potrebne za ljudstvo, in načela, ki so v skladu s Svetim pismom, toda vse dokler so s tem povezane zahteve, ki nasprotujejo Božjemu zakonu, se jim njegovi služabniki ne morejo pridružiti. Za to, da zaradi človeških predpisov potiskajo ob stran Božje zapovedi, ni opravičila.

Satanu bo ljudi uspelo prevarati z dvema velikima zmotama: z neumrljivostjo duše in zmoti o svetosti nedelje. Prva postavlja temelj spiritizmu, druga pa vzpostavlja prijateljsko navezo z Rimom. Protestan-

tizem bo iztegnil svojo roko čez prepad, da bi se oprijel roke spiritizma; iztegnil bo roko preko brezna, da bi se rokoval z rimsko silo. Pod vplivom te trojne zveze bo naša dežela (ZDA, op. prev.) sledila stopinjam Rima v teptanju pravic vesti.

Spiritizem zdaj spreminja svojo obliko in zakriva nekatere svojih bolj spornih in nemoralnih značilnosti ter si nadeva krinko krščanstva. V preteklosti je zavračal Kristusa in Sveto pismo, danes izjavlja, da sprejema oba. Sveto pismo razlaga na način, ki je privlačen neprenovljenemu srcu, svečane in življenjsko pomembne resnice pa napravi neučinkovite. Res, govori o Bogu, toda nič o njegovi pravičnosti, njegovi obsodbi greha ter zahtevi njegovega svetega zakona. Prijetne in očarljive bajke prevzamejo čute tistih, ki si za temelj svoje vere niso postavili Božje besede. Kristus je zavržen ravno tako kot prej – toda Satan je zaslepil ljudi, da ne prepoznajo prevare.

Ker spiritizem nenavadno natančno posnema današnje tako imenovano krščanstvo, je moč njegove prevare in zapeljevanja toliko večja. Sam Satan se je spreobrnil na moderni način. Pojavil se bo z značilnostmi angela luči. Po spiritizmu bo naredil veliko čudežev: bolni bodo ozdraveli in dogajali se bodo neovrgljivi čudeži. S tem ko bodo duhovi izpovedovali vero v Sveto pismo in izkazovali spoštovanje do nedelje, bodo njihova dejanja sprejeta kot izkazovanje božanske moči.

Razlika med tistimi, ki pravijo, da so kristjani, in neverujočimi je zdaj komaj opazna. Pripadniki cerkev ljubijo to, kar ljubi svet, in so se

**Zemljo bo prikrajšal
za svoje blagoslove in
umaknil svojo zaščito
od tistih, ki so se uprli
njegovemu zakonu ter
tako učili in silili enako
početi še druge.**



mu pripravljeni pridružiti. Satan se je odločil, da jih poveže v eno telo in okrepi svoje delo, s tem ko jih bo vse zbral v vrste spiritizma. Katoličane, ki se hvalijo s čudeži kot z zanesljivim znakom prave cerkve, bo ta čudodelna sila zlahka prevarala, z zametovanjem ščita resnice pa bodo preslepljeni tudi protestanti. Katoličani, protestanti in posvetni ljudje bodo sprejeli podobo pobožnosti brez njene moči in bodo v tej združitvi videli mogočno gibanje za spreobrnitev sveta in vzpostavitev dolgo pričakovanega tisočletnega kraljestva.

Bog ščiti svoja ustvarjena bitja in jih ograjuje pred močjo uničevalca. Toda ker je krščanski svet izkazal prezir do Jahvejevega zakona, bo Gospod naredil to, kar je napovedal. Zemljo bo prikrajšal za svoje blagoslove in umaknil svojo zaščito od tistih, ki so se uprli njegovemu zakonu ter tako učili in silili enako početi še druge. Satan nadzoruje vse, ki nimajo posebne Božje zaščite. Da bi uspešneje izpeljal svoje načrte, bo nekaterim pomagal in jih osrečil, druge pa bo pahnil v stiske in jih napeljal k prepričanju, da jih muči Bog.

**Razglašeno bo, da narod
žali Boga, ker ne spoštuje
nedelje, in da je ta greh
priklical nesreče, ki jim ne
bo konca, dokler nedelja
ne bo strogo uveljavljena.**

Medtem ko se bo Satan ljudem predstavljal kot véliki zdravnik, ki lahko ozdravi vse njihove bolezni, bo nanje hkrati zvrnil tudi bolezni in nesreče ter celotna mesta spremenil v ruševine in opustošenje. Tudi zdaj je na delu. V nesrečah in katastrofah na vodi in kopnem, velikih požarih, uničujočih nevihtah in toči, vetrovih, poplavih, ciklonih, visokih plimah in potresih – povsod in v tisočeri oblikah Satan udejanja svojo moč. Uničuje zrelo žetev, čemur sledita lakota in stiska. Zrak napolnjuje s smrtonosnimi okužbami, zaradi česar umira na tisoče ljudi. Te nesreče bodo vse pogostejše in pogubnejše. Prebivalce tega sveta bo doletela poguba. Živali bodo stokale in zemlja bo opešala.

Tedaj bo vrhovni goljuf prepričal ljudi, da vse to gorje povzročajo tisti, ki služijo Bogu. Izzivalci negodovanja nebes bodo zvrnili vse bre-

me na peščico zvestih, ki jim jih je Gospod poslal s sporočilom svarila in graje. Razglašeno bo, da narod žali Boga, ker ne posvečuje nedelje, in da je ta greh priklical nesreče, ki jim ne bo konca, dokler nedelja ne bo strogo uveljavljena. Prav tako bo razglašeno, da tisti, ki so na strani zahtev četrte zapovedi, s čimer spodkopavajo posvečevanje nedelje, škodijo narodu in onemogočajo, da bi si ljudje znova pridobili naklonjenost Boga in posvetno blaginjo. Tako bodo ponovno vstale nekdanje obtožbe proti Božjemu služabniku, izhajajoče iz istega vzroka: "In ko Ahab ugleda Elija, mu reče: Si li tu ti, ki spravljaš v nesrečo Izraela? On odgovori: Nisem jaz spraval v nesrečo Izraela, temveč ti in tvojega očeta hiša s tem, da ste zapustili zapovedi Gospodove in si ti hodil za Balaali." (1 Kr 18,17.18) Ko bodo lažne obtožbe izzvale pri ljudeh srd, bodo z Božjim poslancem ravnali podobno, kakor je odpadniški Izrael ravnal z Elijem.

Vpliv čudodelne moči, ki se kaže v spiritizmu, bo uperjen proti tistim, ki bodo raje poslušali Boga kakor ljudi. Duhovi bodo v svojih sporočilih naznanjali, da jih je Bog poslal prepričat tiste, ki zavračajo nedeljo, o njihovi zmoti in potrdit, da je treba zemeljske zakone spoštovati kot Božje zakone. Nad pokvarjenostjo, ki vlada na svetu, bodo izkazovali globoko žalost in s skupaj verskimi učitelji trdili, da je morala padla na

tako nizko raven zaradi oskrunitve nedelje. Proti vsem, ki njihovega pričevanja ne bo hoteli sprejeti, se bo dvignilo veliko ogorčenje.

Politična pokvarjenost spodkopava ljubezen do pravičnosti in spoštovanje resnice. Da bi si zagotovili naklonjenost javnosti, bodo zakonodajalci popustili splošni zahtevi po sprejetju zakona o obveznem praznovanju nedelje.



Posvečevalci svetopisemske sobote bodo obtoženi za sovražnike zakona in reda, za podiralce moralnih ograj v družbi, za povzročitelje nereda in pokvarjenosti ter za tiste, ki na zemljo kličejo Božje kazni. Njihovo vestno izpolnjevanje Božjih zapovedi bo razglašeno za upornost, trmoglavost in preziranje oblasti. Obtoženi bodo sovraštva do oblasti. Pridigarji, ki zanikajo obveznost božanskega zakona, bodo s prižnic oznanjevali dolžnost, da je treba državne oblasti poslušati kot nekaj, kar je določil Bog. Izpolnjevalce Božjih zapovedi bodo v zakonodajnih telesih in sodnih dvoranah grajali in lažno predstavljali. Njihovim besedam bodo dajali lažen pomen, njihove spodbude pa utemeljevali z najhujšimi mogočimi razlagami.

Cerkveni in posvetni dostojanstveniki se bodo združili, da bi podkupili, nagovorili ali prisilili vsakogar k praznovanju nedelje. Pomanjkanje božanskih dokazov bodo nadomestili s prisilnimi ukrepi. Politična pokvarjenost spodkopava ljubezen do pravičnosti in spoštovanje resnice.



Ko bodo protestantske cerkve poiskale podporo posvetnih oblasti – in s tem sledile rimski odpadniški cerkvi –, z namenom, da jim pomagajo nasprotovati temu, za kar so njihovi predniki pretrpeli najhujša preganjanja, bo nastopilo narodno odpadništvo, njegov konec pa bo v propadu naroda kot takega.

Da bi si zagotovili naklonjenost javnosti, bodo zakonodajalci popustili splošni zahtevi po sprejetju zakona o obveznem praznovanju nedelje.

Svoboda vesti, ki je stala naš narod velike žrtve, se ne bo več spoštovala. V spopadu, ki se bo kmalu odvil, bomo videli izpolnitev prerokovih besed: "In razsrdi se zmaj nad ženo in gre napravljat vojsko z ostalimi semena njenega, ki hranijo Božje zapovedi in imajo pričevanje Jezusa Kristusa." (Raz 12,17)

Naša dežela je v nevarnosti. Prihaja čas, ko se bodo naši zakonodajalci v toliki meri odrekli načelom protestantizma, da bodo podprli rimsko odpadništvo. Ljudje, v prid katerih je Bog tako čudežno deloval in jih krepčal, da so se lahko otresli morečega jarma papeštva, bodo z državnim odlokom uperili veter v jadra pokvarjene vere Rima ter tako prebudili tiranijo, ki samo čaka, da bi lahko ponovno začela pohod krutosti in samodrštva. Temu obdobju se bližamo s hitrimi koraki. Ko bodo protestantske cerkve poiskale podporo posvetnih oblasti – in v tem sledile rimski odpadniški cerkvi –, z namenom, da jim pomagajo nasprotovati temu, za kar so njihovi predniki pretrpeli najhujša preganjanja, bo nastopilo splošno narodno odpadništvo, njegov konec pa bo v propadu naroda kot takega.

Ko bodo protestantske cerkve poiskale podporo posvetnih oblasti – in s tem sledile rimski odpadniški cerkvi –, z namenom, da jim pomagajo nasprotovati temu, za kar so njihovi predniki pretrpeli najhujša preganjanja, bo nastopilo narodno odpadništvo, njegov konec pa bo v propadu naroda kot takega.

LUČ V TEMI

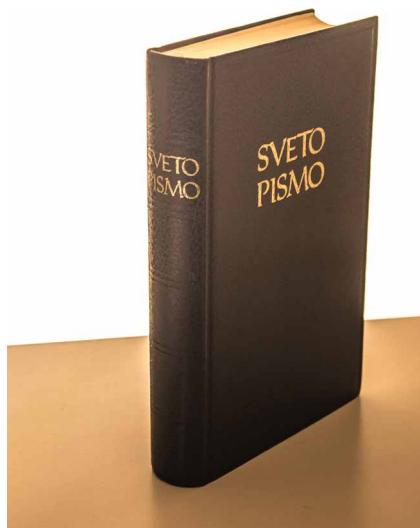
Postave in pričevanja naj se oklepajo! Ako ne govore po tej besedi, ni zanje jutranje zarje." (Iz 8,20) Božje ljudstvo je opozorjeno, da je Sveto pismo zaščita pred vplivom lažnih učiteljev in zapeljivo močjo duhov teme. Jasen nauk Svetega pisma razkriva Satanova slepila, zato se ta zateka k vsem mogočim zvijačam, da bi ljudem preprečil dostop do razsvetljenja iz Svetega pisma. Vsaka oživitev Božjega dela spodbuja kneza hudega k še bolj vnetemu delovanju. Zdaj vlaga zadnje napore za končni boj proti Kristusu in njegovim sledilcem. Kmalu se bo pred nami odvila zadnja velika prevara. Antikrist bo pred našimi očmi delal čudeže. Ponaredek bo tako podoben izvorniku, da brez pomoči Svetega pisma ne bo mogoče razlikovati med enim in drugim. Vsako trditev in vsak čudež je treba preizkusiti s pričevanjem Svetega pisma.

Tisti, ki si prizadevajo izpolnjevati vse Božje zapovedi, bodo osovraženi in zasmehovani, njihova pot bo postala zelo težka. Obstanejo lahko samo v Bogu. Da bi lahko zdržali prihodnjo preizkušnjo, morajo razumeti Božjo voljo tako, kakor je razodeta v njegovi besedi. Boga lahko spoštujejo samo tedaj, če pravilno dojemajo njegov značaj, vladavino in načrte ter ravnajo v skladu z njimi. Zadnjo veliko bitko bodo zdržali samo tisti, ki so izurili svoj razum do te mere, da je sposoben dojeti svetopisemske resnice. Vsak posameznik se bo znašel na preizkusu: Ali bom bolj poslušal Boga ali človeka? Pred vrati je odločilna ura. Stojijo naše noge trdno na skali nespremenljive Božje besede? Smo pripravljeni odločno braniti Božje zapovedi in Jezusovo vero?

Pred svojim križanjem je Zveličar učencem pojasnil, da ga bodo umorili in da bo vstal iz groba. Da bi se te besede učencem vtisnile v um in srce, so bili navzoči angeli. Toda učenci so pričakovali osvoboditev izpod rimskega jarma in niso mogli prenesti misli, da bo on, ki je bil sredi-

šče vseh njihovih upov, moral pretrpeti tako sramotno smrt. Besede, na katere naj bi se spomnili, so se izgubile iz njihovega spomina, in ko je prišel čas preizkušnje, so bili nepripravljeni. Jezusova smrt je popolnoma razdejala njihove upe, kakor da jih ne bi bil nikoli opozoril. Enako jasno kakor nekoč po Kristusovih besedah učencem je prihodnost v prerokovanjih razodeta tudi nam. Dogodki, povezani s koncem časa milosti in pripravo za čas stiske, so jasno napovedani. Toda množice imajo o teh pomembnih rečeh tako malo pojma, kakor da ne bi nikoli bile razodete. Da bi čas stiske ljudi zalotil nepripravljene, si Satan skrbno prizadeva zabrisati vsak vtis, ki bi ljudi lahko izmodril za zveličanje.

Kadar Bog pošlje ljudem tako pomembne opomine, da so predstavljeni, kakor da jih oznanjajo angeli, ki letijo sredi neba, zahteva od vsakega razumnega bitja, da sporočilo upošteva. Strašne sodbe, izrečene proti čaščenju zveri in njene podobe (Raz 14,9-12), bi morale vsakogar spodbuditi k marljivemu proučevanju prerokovanj, da bi spoznal, kaj je znamenje zveri in kako se lahko izogne njegovemu sprejetju. Toda večina ljudi si zatiska ušesa, da ne bi slišali resnice, in se obrača k bajkam. Apostol Pavel je za zadnje dni dejal: "Kajti pride čas, ko ne bodo prenašali zdravega nauka." (2 Tim 4,3) Ta čas je že nastopil. Množice si ne želijo svetopisemske re-



Zadnje veliko bitko bodo zdržali samo tisti, ki so izurili svoj razum do te mere, da je sposoben dojeti svetopisemske resnice. Vsak posameznik se bo znašel na preizkusu: Ali bom bolj poslušal Boga ali človeka?

snice, saj ta nasprotuje željam grešnega srca, ki ljubi svet, Satan pa jim ponuja slepila, ki jih ljubijo.

Toda Bog bo imel na svetu ljudi, ki bodo za merilo vseh nauk in za temelj vseh reform ohranili Sveto pismo, in sicer zgolj Sveto pismo. Mnenja izobražencev, sklepi znanosti, prepričanja in odloki cerkvenih odborov, ki so tako številni in protislovni, kakor so cerkve, ki jih predstavljajo – niti eno od vsega tega niti vse skupaj ne bi smeli upoštevati kot dokaz ali protidokaz za katero koli točko verovanja. Preden sprejmemo kateri koli nauk ali predpis, bi v njegovo podporo morali zahtevati jasen Tako pravi Gospod.

Satan si neprenehoma prizadeva odvrniti pozornost od Boga na človeka. Namesto da bi preiskovali Sveto pismo in samostojno spoznavali svojo dolžnost, ljudi zavaja, da si za svoje vodnike jemljejo škofove, pastorge in profesorje teologije. Tako lahko prek nadziranja uma teh vodij vpliva na množice po svoji volji. Ko je Kristus prišel oznanjat besedo življenja, so ga navadni ljudje radi poslušali, vanj je verovalo celo mnogo duhovnikov in oblastnikov. Toda načelnik duhovništva in vodilni ljudje naroda so bili odločeni, da bodo obsodili in zavrgli njegove nauke. Čeprav jim je spodletelo v prizadevanjih, da bi našli kak razlog, zaradi katerega bi lahko proti njemu podali obtožbo, in čeprav so občutili vpliv Božje moči in modrosti, s katero so bile navdihnjene njegove besede, se niso otresli svojih predsodkov. Da jim ne bi bilo treba postati njegovi učenci, so zavrgli najočitnejše dokaze njegovega mesijanstva. Ljudje so bili navajeni brezpogojnega klanjanja avtoriteti teh Jezusovih

Toda Bog bo imel na svetu ljudi, ki bodo za merilo vseh nauk in za temelj vseh reform ohranili Sveto pismo, in sicer zgolj Sveto pismo.

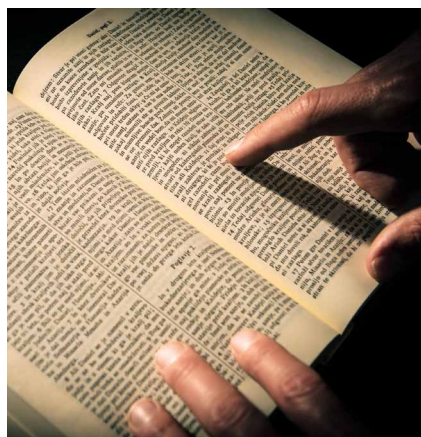
nasprotnikov, saj so od malih nog poslušali, da jih je treba poslušati. Spraševali so se: "Kako to, da naši starešine in modri pismouki ne verujejo v Jezusa? Če bi bil Jezus resnično Kristus, mar ga ne bi ti pobožni ljudje sprejeli?" Vpliv takšnih učiteljev je zapeljal Jude, da so zavrgli Odrešenika.

Duh, ki je spodbujal duhovnike in voditelje tistega časa, se še vedno kaže pri mnogih, ki se imajo za pobožne. Nočejo preiskovati pričevanja Svetega pisma o posebnih resnicah za ta čas. Kažejo na svojo številnost, bogastvo in priljubljenost ter z omalovaževanjem zrejo na majhno število branilcev resnice kot na neznatne, revne in nepriljubljene ljudi, ki imajo vero, ki jih ločuje od sveta.

Kristus je vnaprej videl, da se ošabno prisvajanje oblasti, ki so jo izkazovali pismouki in farizeji, ne bo prenehalo z razkropitvijo Judov. S svojim preroškim vpogledom je zrl na vzpostavljanje človeške oblasti, ki bo hotela vladati nad vestjo, in res, to je bilo v vseh časih strašno prekletstvo za cerkev. Njegove hude obtožbe zoper pismouke in farizeje ter njegovi opomini ljudstvu, naj ne hodi za temi slepimi vodji, so zapisani v opozorilo prihodnjim rodovom.

Zakaj so ljudje kljub številnim opozorilom o lažnih učiteljih še vedno pripravljene usodo svojih duš zaupati duhovništvu? Na tisoče tistih, ki se izpovedujejo za verujoče, danes ne more podati nobenega drugega razloga za svojo vero kot tega, da so jih tako naučili njihovi verski voditelji. Obidejo Zveličarjev nauk in mu ne posvetijo nikakršne pozornosti, v besede duhovnikov pa zaupajo brezpogojno. Toda ali so duhovniki nezmotljivi? Kako lahko svoje duše zaupamo njihovemu vod-

Strašne sodbe, izrečene proti čaščenju zveri in njene podobe, bi morale vsakogar spodbuditi k marljivemu proučevanju prerokovanj, da bi spoznal, kaj je znamenje zveri in kako se lahko izogne njegovemu sprejetju.



stvu, če se iz Božje besede ne moremo prepričati, da so resnično nosilci luči? Zaradi pomanjkanja moralnega poguma, potrebnega za odstop z izhrojene steze sveta, mnogi hodijo po stopinjah učenih ljudi, in ker imajo odpor do osebnega raziskovanja, jih vse bolj in brezupno vklepajo verige zmote. Vidijo, da Sveto pismo jasno podaja resnico za današnji čas, in čutijo moč Svetega Duha, ki spremlja njeno oznanjevanje, a kljub temu dopuščajo, da jih nasprotovanje duhovščine odvrne od luči. Čeprav sta razum in vest prepričana, si zaslepljene duše ne upajo misliti drugače kakor duhovnik. Svojo osebno presojo in svoje interese, ki zadevajo večnost, žrtvujejo neveri, ponosu in predsodkom drugih.

Da bi dojeli globoke nebeške reči, kolikor je smrtnikom mogoče, moramo pri proučevanju Svetega pisma uporabiti vse svoje duhovne moči in zapreči razum. Pri tem ne smemo pozabiti, da sta za pravega učenca značilni otroška poslušnost in pokornost. Težav pri razumevanju Svetega pisma ni mogoče nikoli obvladati z enakimi metodami, ki jih uporabljamo pri spopadanju s filozofskimi problemi. Proučevanja Svetega pisma se ne smemo lotiti z enakim samozaupanjem, s kakršnim se mnogi lotevajo proučevanja znanosti, temveč z molitvijo in zaupanjem v Boga, z iskreno željo po spoznanju njegove volje. Naš duh mora biti ponižen in poslušen, če želimo doseči znanje vélikega Jaz sem. Če ne delamo tako, bodo hudobni angeli tako zaslepili naš razum in zakrknili naše srce, da resnica na nas ne bo napravila nobenega vtisa. Razumevanje svetopisemskih resnic ni odvisno toliko od umskih sposobnosti tistega, ki proučuje, temveč bolj od njegovih iskrenih namenov in resne želje po pravičnosti.

Svetega pisma ne smemo nikoli proučevati brez molitve. Samo Sveti Duh nam lahko omogoči dojeti pomembnost lažje razumljivih reči in prepreči, da bi popačili težje razumljive resnice. Dolžnost nebeških angelov je pripraviti naša srca, da bi razumeli Božjo besedo, in sicer na način, da nas bo njena lepota očarala, da nas bodo njeni nasveti opozarjali, njene obljube pa spodbujale in krepčale. Prosim bi morali kakor psalmist: "Odgrni oči moje, da gledam čuda v zakonu tvojem." (Ps 119,18) Skušnjave so pogosto videti nepremagljive zato, ker se zaradi zanemar-

janja molitve in proučevanja Svetega pisma tisti, ki je skušan, ne more takoj spomniti Božjih obljub in tako Satana pričakati s svetopisemskim orožjem. Toda angeli so neprestano okrog tistih, ki so se pripravljene poučiti o božanskih rečeh, in v uri, ko bo potrebno, jih bodo spomnili prav na tiste resnice, ki jih bodo potrebovali. Ko bo sovražnik prihrumel kakor poplava, bo Duh Gospodov dvignil prapor proti njemu.

Živimo v najslavesnejšem obdobju zgodovine tega sveta. Usoda ljudi, ki so prenapolnili zemljo, bo kmalu odločena. Naša prihodnja blaginja – pa tudi zveličanje drugih – je odvisna od poti, na katero bomo stopili sedaj. Voditi nas mora Duh resnice. Vsak Kristusov sledilec se mora resno vprašati: "Gospod, kaj želiš, da storim?" V postu in molitvi se moramo ponižati pred Gospodom ter mnogo razmišljati o njegovi besedi, zlasti o prizorih sodbe. Zdaj bi si morali prizadevati za globoko in živo izkušnjo v Božjih rečeh. Izgubiti ne smemo izgubiti niti trenutka. Okrog nas potekajo dogodki življenjskega pomena; nahajamo se na Satanovih začaranih tleh. Božji čuvaji, ne spite. Sovražnik je blizu in preži, pripravljen vsak trenutek skočiti na vas in vas zgrabiti kot svoj plen, če le klonete in zadremate.

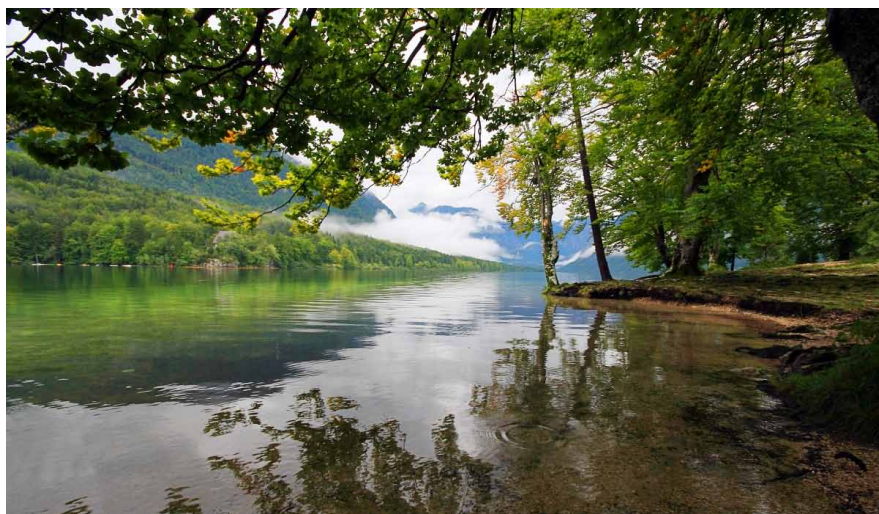
Ko bo nastopil čas preizkušnje, bodo tisti, ki so sprejeli Božjo besedo za svoje življenjsko vodilo, postali vidni. Poleti ni videti kakšne posebne razlike med zimzelenimi in drugimi drevesi, toda ob zimskih viharjih drugo drevje izgubi listje, zimzeleno pa ostane nespremenjeno. Podobno za zdaj

**Zdaj bi si morali
prizadevati doseči
globoko in živo izkušnjo
v Božjih rečeh. Izgubiti
ne smemo niti trenutka.**



še ni mogoče vedno razlikovati med neiskrenimi izpovedovalci vere in resničnimi kristjani, toda tik pred nami je čas, ko bo razlika postala očitna. Brž ko bo vstalo nasprotovanje, brž ko se bo zaslišal zmajev glas, brž ko se bo začelo preganjanje, bodo polovičarji in hinavci začeli omahovati ter se bodo odrekli svoje vere. Resnični kristjan pa bo stal čvrsto kot skala, njegova vera bo trdnejša in njegovo upanje svetlejše kakor v dneh blaginje.

“Blagor možu, ki ne hodi po svetu brezbožnih in ne stopa na pot grešnikov ter ne sede v družbi zasmehovalcev. Temveč veselje njegovo je v postavi Gospodovi in postavo njegovo premišljuje noč in dan. Je namreč kakor drevo, zasajeno ob potokih voda, ki rodi svoj sad ob svojem času in ki mu listje ne uvene, in karkoli počenja, se mu posreči.”
(Ps 1,1-3)



HARMAGEDON

In tisti čas nastopi Mihael, veliki knez, ki se poteguje za sinove ljudstva tvojega; in bode čas stiske, kakršne ni bilo, odkar je narod, do tistega časa. A v tistem času bo oteto ljudstvo tvoje, vsak, kogar najdejo zapisanega v knjigi." (Dan 12,1)

V času stiske in strahu, ki je pred nami, bo potrebna vera, ki lahko zdrži utrujenost, zadrževanje in lakoto – vera, ki ne bo klonila, čeprav bo hudo preizkušena. Da bi se pripravili za ta čas, imamo vsi na voljo preizkusno obdobje. Jakob je zmagal, ker je bil vztrajen in odločen. Njegova zmaga je dokaz moči vztrajne molitve. Vsi, ki se kakor on zanašajo na Božje obljube ter so kakor on resni in vztrajni, bodo dosegli uspeh, kakršnega je dosegel on. Kdor pa se ni pripravljen odpovedati sebi, da bi se ponižal pred Bogom ter dolgo in resno molil za njegov blagoslov, ga ne bo dobil. Bojevati se z Bogom – kako malo jih ve, kaj je to! Kako malo se jih je oprijelo Boga z gorečim hrepenenjem in vztrajalo do skrajnih meja svojih moči. In kadar nad molivca pridrejo valovi obupa, ki jih ne zna opisati noben jezik – o kako malo se jih takrat z nepremakljivo vero drži Božjih obljub!

Tisti, ki imajo zdaj le malo vere, so v največji nevarnosti, da podležejo moči Satanovih prevar in odloku, ki bo želel prisiliti vest. In četudi zdržijo preizkušnjo, bodo v času stiske trpeli globoko žalost in strah, saj se niso navadili zaupati v Boga. Opuščenih lekcij vere se bodo morali učiti pod strašnim pritiskom malodušja.

Zdaj bi se morali seznaniti z Bogom tako, da bi preizkusili njegove obljube. Angeli zapisujejo prav vsako resno in iskreno molitev. Odpovedati se moramo sebičnim zadovoljstvom, ne pa opustiti zveze z Bogom. Največja revščina in največja samoodpoved z njegovim odobravanjem sta boljši kakor vse bogastvo, časti, udobje in prijateljstvo brez

njega. Vzeti si moramo čas za molitev. Če dovolimo, da posvetne koristi zasedejo našega duha, nam bo Bog morda naklonil čas s tem, da nam bo vzel naše malike, narejene iz zlata, hiš ali rodovitne prsti.

Kmalu bo napočil čas stiske, kakršne še ni bilo, in tedaj bomo potrebovali izkušnjo, ki je zdaj nimamo, toda mnogi so preveč brezbrizni, da bi si jo pridobili. Pogosto se zdi težava, ki jo pričakujemo, večja, kakor je v resnici, toda to ne velja za stisko, ki je pred nami. Najbolj živa domišljija si ne more zamisliti, kako huda bo ta preizkušnja. Zdaj, ko naš dragoceni Odrešenik še posreduje za nas, bi si morali prizadevati postati popolni v Kristusu. Božja previdnost je šola, v kateri se moramo naučiti Kristusove krotkosti in ponižnosti. Gospod pred nas vedno postavlja prave življenjske cilje in ne poti, ki bi si jo želeli izbrati, ker se nam zdi lažja in ugodnejša. Tega dela ne more nihče zanemariti ali odložiti, ne da bi to pospremila skrajna nevarnost za njegovo dušo.

Apostol Janez je v prikazni slišal glas v nebesih: "Gorje zemlji in morju, ker doli je šel hudič k vam, z veliko jezo, ker ve, da ima malo časa." (Raz 12,12) Prizori, ki so izzvali ta vzklik nebeškega glasu, so strašni. Satanov srd narašča tem bolj, kolikor manj ima časa, njegovo zapeljevanje in pogubljanje bosta svoj vrhunec dosegli v času stiske. Dolgotrajne potrpežljivosti Boga bo konec. Svet je zavrgel njegovo milost, zaničeval njegovo ljubezen in poteptal njegov zakon. Zlobni ljudje so prestopili mejo svojega obdobja preizkušnje in Bog jih bo izročil na milost in ne-

Pogosto se zdi težava, ki jo pričakujemo, večja, kakor je v resnici, toda to ne velja za stisko, ki je pred nami. Najbolj živa domišljija si ne more zamisliti, kako huda bo ta preizkušnja.

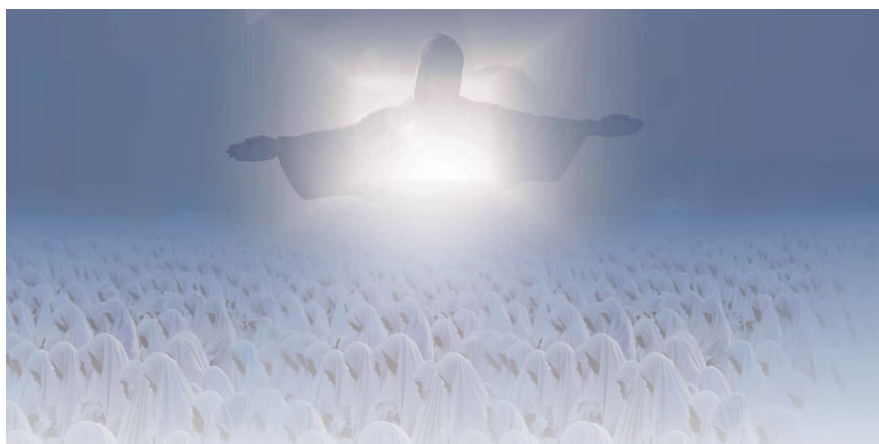
milost vodju, ki so si ga bili izbrali. Satan bo gospodoval ljudem, ki so se predali njegovemu nadzoru, in bo prebivalce zemlje pahnil v zadnjo veliko stisko. Ko bodo Božji angeli prenehali nadzorovati divje vetrove človeških strasti, se bodo sprostile vse prvine spopada. Ves svet bo zajelo uničenje, hujše od tistega, ki je prišlo nad stari Jeruzalem.

En sam angel je pogubil egiptovske prvorojence in napolnil deželo z žalovanjem. Ko se je David pregrešil proti Bogu s preštevanjem ljudstva, je en sam angel povzročil strašno uničenje, ki je bilo kazen za njegov greh. Enako uničujočo moč, ki so jo pokazali sveti angeli, ko jim je Bog to zapovedal, bodo pokazali tudi zli angeli, ko bo on to dovolil. Sile teme so že pripravljene in samo čakajo na božansko dovoljenje, da bi lahko razdejale ves svet.

Na nebu se bodo kmalu pokazali zastrašujoči nadnaravni pojavi – to bo znak moči demonov, ki so zmožni delati čudeže. Duhovi hudičev bodo prišli k zemeljskim vladarjem in vsemu svetu. Zapeljani bodo tako vladarji kot podložniki. Pojavili se bodo ljudje, ki bodo zatrjevali, da so Kristus, ter si prisvajali naziv in čaščenje, ki pripada Odrešeniku sveta. Opravljali bodo čudežne ozdravitve in trdili, da imajo razodetje iz nebes, ki nasprotuje pričevanju Svetega pisma.

V končnem dejanju te velike drame prevare se bo za Kristusa izdajal sam Satan. Cerkev je dolgo trdila, da čaka na Zveličarjev

**Ljudstvo bo pred njim
v oboževanju padlo na
kolena, on pa bo dvignil
roke in jih blagoslovil,
kakor je Kristus
blagoslovil učence, ko je
bil osebno na zemlji.**



prihod kot na izpolnitev svojih upov. Vrhovni goljuf bo zdaj ustvaril vtis, kakor da je Kristus že prišel. V mnogih krajih sveta se bo Satan pojavil med ljudmi kot veličastno bitje bleščečega sijaja, ki bo podobno opisu Božjega Sina v Janezovem Razodetju (Raz 1,13-15). Slava, ki ga bo obdajala, bo prekašala vse, kar je kdaj videlo smrtno oko. Po zraku bo zadonel zmagoslaven vzklik: "Kristus je prišel! Kristus je prišel!" Ljudstvo bo pred njim v oboževanju padlo na kolena, on pa bo dvignil roke in jih blagoslovil, kakor je Kristus blagoslovil učence, ko je bil osebno na zemlji. Njegov glas bo mehak in pritajen, a vendarle melodičen. Z blagim in sočutnim glasom bo podajal nekatere čudovite nebeške resnice, ki jih je izgovoril Zveličar. Zdravil bo ljudi in trdil, izdajajoč se za Kristusa, da je soboto spremenil v nedeljo; vsem bo ukazal praznovati dan, ki ga je on blagoslovil. Izjavil bo, da tisti, ki vztrajajo pri posvečevanju sedmega dne, skrunijo njegovo ime, s tem ko nočejo poslušati njegovih angelov, ki jih je poslal k njim z lučjo in resnico. To bo močna, skoraj nepremagljiva goljufija. Kakor Samarijani, ki jih je prevaral čarovnik Simon, bo ljudstvo, od malega do velikega, verjelo tem prevaram in vpilo: "Ta je Božja moč, ki se imenuje velika."

Toda Božje ljudstvo ne bo zapeljano. Nauki tega lažnega kristusa se ne ujemajo s Svetim pismom. Svoj blagoslov bo izrekel nad častilci zveri in njene podobe – ravno nad tistimi, za katere Sveto pismo pravi, da se bo nanje izlila čista Božja jeza. Vendar Satanu ne bo dovoljeno po-

Vendar Satanu ne bo dovoljeno posnemati načina Kristusovega prihoda. Sveto pismo uči, da "kakor izhaja blisk od vzhoda in se sveti do zahoda, tako bode prihod Sinu človekovega".



snemati načina Kristusovega prihoda. Sveto pismo uči, da "kakor izhaja blisk od vzhoda in se sveti do zahoda, tako bode prihod Sinu človekovega" (Mt 24,27), da "prihaja z oblaki; in videlo ga bo vsako oko" (Raz 1,7), da "sam stopi doli z nebes s poveljem, z glasom nadangela in s trobentno Božjo" (1 Tes 4,16), da "pride Sin človekov v slavi svoji in vsi angeli z njim" (Mt 25,31), da "pošlje angele svoje z močnim glasom trobente, in zbero izvoljence njegove" (Mt 24,31). Tisti, ki so vzljubili resnico, bodo zaščiteni pred veliko prevaro, ki bo zajela svet. Na podlagi pričevanja Svetega pisma bodo prepoznali goljufa v njegovi preobleki.

Čas preizkušnje bo prišel nad vse. Zaradi skušnjave bo presejan vsak posameznik in tako se bodo razkrili resnični kristjani. Je Božje ljudstvo že zdaj tako čvrsto zasidrano na njegovi besedi, da ne bo popustilo pod dokazi svojih čutil? Se bo v tej krizi oklepalo Svetega pisma in zgolj Svetega pisma? Če bo le mogoče, jim bo Satan poskušal preprečiti pravo, da ne bi mogli prestati tistega dne. Dogodke bo uredil tako, da bi jim zagrabil pot, jih zaslužnil s pozemskim bogastvom, jim naložil težko in mučno breme skrbi za to življenje – vse, da bi jih dan preizkušnje zalotil kakor tat.

Še naprej bo igral dvojno vlogo. Prikazoval se bo kot delivec velikih blagoslovov, toda s svojimi lažnimi čudeži bo držal svet v svojih vajetih. Naslajal se bo nad svojo zlobo, gledaje stiske in opustošenje, ki jih je povzročil, obenem pa obtoževal Božje ljudi, da so krivi za grozljive krče narave, medčloveška navzkrižja in prelivanja krvi, ki pustošijo po zemlji. S tem bo še bolj razpihal ogenj sovraštva in preganjanja. Bog nikoli ne prisiljuje volje niti vesti, toda Satan bo uporabil najokrutnejše ukrepe, da bi lahko nadzoroval vest ljudi in si zagotovil čaščenje. Dejanje prisile vedno podpira človeške nauke in zakone ter kljubuje Božjemu svetemu zakonu.

Posebna točka konflikta v celotnem krščanskem svetu bo v zadnjem spopadu – sobota. Posvetni vladarji in verski vodje se bodo združili, da bi vsilili posvečevanje nedelje, in ko blažji ukrepi ne bodo zalegli, bodo sprejeli skrajno zatiralske zakone. Pravili bodo, da ne smemo prenašati manjšine, ki nasprotuje ustanovi cerkve in zakonu države, napo-

sled pa bodo izdali odlok, s katerim bodo to peščico ljudi razglasili za najhujše zločince in ljudem dovolili, da jih po določenem času pobijejo. Rimski katolicizem starega sveta in odpadli protestantizem novega bo-
sta za tiste, ki spoštujejo Božje predpise, ubrala podobne ukrepe.

Tedaj bo Božje ljudstvo zapustilo mesta in vasi, se zbralo po skupinah in bivalo v najbolj pustih in osamljenih krajih. Mnogi bodo našli zavetje v trdnjavah gora. Kakor kristjanom piemontskih dolin jim bodo visoke gore pribežališče in za skalni branik se bodo zahvaljevali Bogu. Toda mnogo iz vseh narodov in vseh slojev, veliki in majhni, bogati in revni, črni in beli, bo pahnjenih v najbolj nepravilno in surovo sužnost. Božji ljubljenci bodo

**Bog nikoli ne prisiljuje
volje niti vesti, toda Satan
bo uporabil najokrutnejše
ukrepe, da bi lahko
nadzoroval vest ljudi in si
zagotovil čaščenje.**

preživljali hude dneve, vklenjeni bodo v verige, ždeli bodo v zaporu, obsojeni bodo na smrt, nekateri bodo v temnih in odvratnih celicah na videz prepuščeni smrti zaradi lakote. Nobeno človeško uho ne bo hotelo slišati njihovega vpitja, nobena človeška roka jim ne bo pripravljena pomagati.

Ali bo Gospod v tej uri preizkušnje pozabil na svoje ljudstvo? Mar je pozabil na zvestega Noeta, ko je kazen doletela predpotopni svet? Je pozabil na Lota, ko je ogenj padel z nebes, da bi sežgal mesta v ravnini? Je pozabil na Jožefa, ko je bil ta v Egiptu obdan s pogani? Je pozabil na Elija, ko mu je Jezabela grozila z usodo Baalovih prerokov? Je pozabil na Jeremija v temni in odvratni jami, ki je bila njegov zapor? Je pozabil na tri mladeniče v goreči peči ali na Danijela v levnjaku? Ne, Kristus ne more zapustiti punčice svojega očesa, tistih, ki jih je odkupil s svojo dragoceno krvjo.

Čeprav bodo Božji ljudje utrpeli pomanjkanje – celo pomanjkanje hrane –, ne bodo prepuščeni uničenju. Medtem ko bodo Božje sodbe padale na zemljo in bodo brezbožni umirali za lakoto in žejo, bodo angeli pravičnim priskrbeli hrano in vodo. Ko je Jezus učence učil o zaupanju, jim je dejal: "Poglejte krokarje: ne sejejo in ne žanjejo, nimajo kleti, ne

žitnice, in Bog jih živi: koliko ste vi boljši od ptic!" (Lk 12,24) "Mar ne prodajajo dveh vrabcev za vinar? Pa ne eden od njiju ne pade na tla brez Očeta vašega. Vam so pa tudi lasje na glavi vsi sešteti. Ne bojte se torej; vi ste boljši od mnogo vrabcev." (Mt 10,29-31)

S človeškega zornega kota bo videti, kakor da bodo morali Božji ljudje svoje pričevanje kmalu zapечатiti s krvjo, kakor so to nekoč pred njimi morali že mučeniki. Bati se bodo začeli, da je Bog dovolil, da z njimi usodno obračuna roka njihovih sovražnikov. To bo čas ne-

pojmljivega duševnega strahu. Noč in dan bodo vpili k Bogu za rešitev. Hudobni bodo slavili zmago in slišali se bodo posmehljivi vzkliki: "Kje je sedaj vaša vera? Zakaj vas sedaj Bog ne osvobodi iz naših rok, če ste zares njegovo ljudstvo?" Toda čakajoči se bodo spomnili, da so veliki duhovnik in starešine posmehljivo govorili o Jezusu, ko je ta umiral na golgotskem križu: "Drugim je pomagal, sam sebi ne more pomagati. Kralj Izraelov je, naj stopi sedaj s križa, in verovali mu bomo." (Mt 27,42) Kakor nekoč Jakob se bodo vsi bojevali z Bogom. Njihovi obrazi bodo odsevali notranji boj. Bledica bo počivala na vsakem obrazu. Kljub temu pa ne bodo prenehali goreče moliti.

Ko bi ljudje lahko gledali z nebeškimi očmi, bi videli čete mogočnih angelov, kako obdajajo tiste, ki so ohranili besedo Kristusovega potrpljenja. Angeli so s sočutno nežnostjo priče njihovim stiskam in slišijo njihove molitve. Čakajo na besedo svojega Poveljnika, da jih otmejo nevarnosti, toda počakati morajo še malo. Božje ljudstvo mora izpiti kelih in biti krščeno s krstom. Prav obotavljanje, ki je tako boleče, pa je najboljši odgovor na njihove molitve. S tem ko se trudijo, da bi z zaupanjem počakali na Gospodovo delovanje, utrjujejo svojo vero, upanje in potrpljenje, kar so v svojem verskem življenju premalo počeli. Toda zaradi izvoljencev se bo čas stiske skrajšal. Konec bo nastopil hitreje, kakor pa ga bodo ljudje pričakovali.

**Toda zaradi izvoljencev
se bo čas stiske skrajšal.
Konec bo nastopil hitreje,
kakor pa ga bodo ljudje
pričakovali.**

Medtem ko borci molijo k Bogu, se zdi, da je zavesa, ki jih ločuje od nevidnega sveta, skoraj odstranjena. Nebesa plamtijo od svitanja večnega dneva in podobno melodiji angelskega zbora je mogoče slišati besede: "Vztrajajte neomajno v svoji zvestobi. Pomoč prihaja." Kristus, vsemogočni Zmagovalec, daje svojim utrujenim borcem krone neminljive slave, od priprtih vrat doni njegov glas: "Glejte, jaz sem z vami. Ne bojte se. Poznam vaše bolečine; nosil sem vaše skrbi. Ne borite se proti nepremagljivemu sovražniku. Jaz sem izbojeval zmago za vas in v mojem imenu ste več kakor zmagovalci."

Dragoceni Zveličar nam bo poslal pomoč prav tedaj, ko nam bo potrebna. Pot v nebesa je posvečena z njegovimi stopinjami. Vsak trn, ki rani naše noge, je ranil tudi njegove. Vsak križ, ki smo ga poklicani nositi, je on nosil pred nami. Da bi dušo pripravil za mir, Gospod dovoljuje boje. Brez viharjev in senc v svojem življenju ne bi mogli ceniti sončnega sija. Čas stiske bo za Božje ljudstvo strašna ognjena preizkušnja. Vendar bo to za vsakega pravega vernika čas, da pogled usmeri navzgor, in po veri bo videl, da ga obkroža mavrica obljube.

Pot v nebesa je posvečena z njegovimi stopinjami. Vsak trn, ki rani naše noge, je ranil tudi njegove. Vsak križ, ki smo ga poklicani nositi, je on nosil pred nami. Da bi dušo pripravil za mir, Gospod dovoljuje boje.



MESIJEV PRIHOD

Ob polnoči bo Bog razodel svojo moč za rešitev svojega ljudstva. Pojavilo se bo sonce in zasijalo s polno močjo. Znamenja in čudeži se bodo hitro vrstili. Zlobni bodo te prizore gledali strahoma in osuplo, pravični pa s svečanim veseljem opazovali znamenja svoje osvoboditve. V naravi se bo zdelo, da je vse zunaj reda. Reke bodo prenehale teči. Temni težki oblaki se bodo vzpenjali in treskali drug ob drugega. Sredi jeznega neba bo videti prostor nepopisne slave, od koder prihaja Božji glas kakor glas mnogih voda, govoreč: "Zgodilo se je!"

Ta glas pretresa nebesa in zemljo. Nastaja strašen potres. Zdi se, kakor da se nebesa odpirajo in zapirajo. Videti je, kakor da se od Božjega prestola blešči slava. Gore se tresejo kakor trst v vetru, odlomljene skale pa so se raztresle na vse strani. Slišati je bobnenje prihajajočega viharja. Morje je pobesnelo. Sliši se rjojenje orkana kakor glas hudobnih duhov, ki se odpravljajo uničevati. Vsa zemlja se dviga in kipi kakor morški valovi. Njena površina poka po šivih. Kaže, da njeni temelji popuščajo. Gorske verige tonejo. Nastanjeni otoki izginjajo skupaj s svojim živim tovorom. Morska pristanišča, ki so po hudobiji postala podobna Sodomi, izginjajo v pobesnelih vodah. Velika toča, "kakor talent težka" (Raz 16,21), opravlja svoje uničevalno delo. Najponosnejša mesta na zemlji se spreminjajo v kupe ruševin. Razkošne palače, za katere so veliki ljudje tega sveta tratili svoje bogastvo, da bi povečali sebe, razpadajo pred njihovimi očmi. Zidovi ječ se podirajo in Božje ljudstvo, ki so ga vanje pahnili zaradi njegove vere, je osvobojeno.

Ko so v sveti prikazni opazovali Gospodov dan, so preroki starih časov vzkliknili: "Zatrobite na trobento na Sionu in zaženite hrup na gori svetosti moje! Naj trepečejo vsi prebivalci dežele! ker prihaja

dan Gospodov, ker se bliža. /.../ In Gospod grmi z glasom svojim pred vojsko svojo, ker jako veliko je njegovo šotorišče, ker močan je tisti, ki izvršuje besedo njegovo; kajti dan Gospodov je velik in silno strašen: kdo ga more pretrpeti?" (Joel 2,1.11) "Tulite, ker blizu je dan Gospodov, prihaja kot razdejanje od Vsegamogočnega." (Iz 13,6) "Zlezi v pečino ter skrij se v prahu izpred groze Gospodove in izpred slave veličastva njegovega! Ponižan bo človek prevzetnih oči in visokost človeška se potlači, in povišan bo Gospod sam tisti dan. Kajti Gospod nad vojskami ima določen dan proti vsemu, kar je prevzetno in visoko, in proti vsakemu, ki se povišuje, da se poniža." (Iz 2,10-12) "Tisti dan vrže človek krtom in netopirjem malike svoje srebrne in zlate malike svoje, ki so mu jih naredili, da se jim poklanja, da bi zlezel v votline pečin in v skalne razpoke izpred groze Gospodove in izpred slave veličastva njegovega, ko se vzdigne, da ostraši zemljo." (Iz 2,20.21)

Skozi špranjo v oblakih sveti zvezda, katere sijaj je štirikrat močnejši zaradi goste teme, ki jo obdaja. Zvestim obljublja upanje in veselje, prestopnikom Božjih zapovedi pa strogost in jezo. Tisti, ki so vse žrtvovali za Kristusa, so zdaj varni, skriti kakor v Gospodovem šotoru. So preizkušeni ter so pred svetom in zaničevalci resnice dokazali svojo zvestobo njemu, ki je umrl zanje. Na tistih, ki so pod grožnjo smrti ohranili svojo zvestobo, se bo zgodila čudovita sprememba. Na lepem so osvobojeni temačne in strašne tiranije ljudi, spremenjenih v demone.



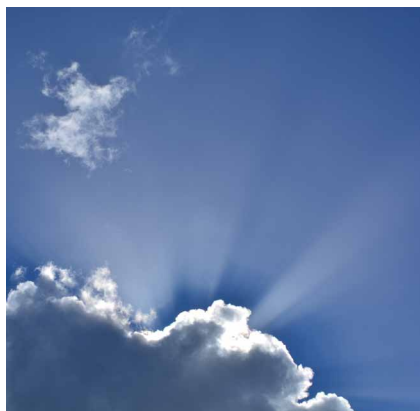
Njihovi obrazi, ki so bili še pred kratkim bledi, zaskrbljeni in izčrpani, zdaj žarijo od občudovanja, vere in ljubezni. Njihovi glasovi se dvigajo v zmagovalni pesmi: "Bog nam je pribežališče in moč, v stiskah pomoč najhitrejša. Zato se pa ne bojimo, čeprav se premakne zemlja, če se gore pogreznejo v globino morja. Šume naj in se penijo njegove vode in gore naj se gibljejo od navala njegovega." (Ps 46,1-3)

Kmalu se na vzhodu pojavi majhen črn oblak, velik kakor pol človeške dlani. To je oblak, ki obdaja Zveličarja in je od daleč videti, kakor da je zavrt v temo. Božje ljudstvo ve, da je to znamenje Sina človekovega. V slovesni tišini, ne da bi trenili z očmi, gledajo vanj, ko se približuje Zemlji in postaja vse jasnejši in slavnejši, dokler ne postane velik bel oblak, katerega podnožje je podobno požirajočemu ognju, nad njim pa lebdi mavrica zaveze. Jezus prihaja kot mogočni zmagovalec, sledijo pa mu nebeške vojske. Ogromno spremstvo svetih angelov ga s pesmimi zmage spremlja na njegovi poti.

Zdi se, kot da je nebesni svod poln sijočih teles, deset tisoč po deset tisoč in tisoči tisočev. Nobeno človeško pero ne more opisati in noben um smrtnega človeka ne zmore dojeti slave tega prizora. Ko se živi oblak še bolj približa, je Jezus jasno viden. Ne nosi več trnove krone, zdaj na njegovem svetem čelu počiva krona slave. Njegov obraz sije kakor opoldansko sonce. Na njegovi obleki in stegnu piše: "KRALJ KRALJEV IN GOSPODOV GOSPOD."

Pred njim prebledi vsak obraz, na tiste, ki jih je Gospod zavrgel, pa se zgrne črnina obupa. Pravični v trepetu vzklikajo: "Kdo more ob-

Ko se živi oblak še bolj približa, je Jezus jasno viden. Ne nosi več trnove krone, zdaj na njegovem svetem čelu počiva krona slave.



stati?" Angeli prenehajo peti, nastane slovesna tišina. Tedaj se zasliši Jezusov glas, ki pravi: "Dosti ti je moja milost." Obličja pravičnih se razjasnijo in veselje napolni sleherno srce. Angeli pa med približevanjem Zemlji znova zapojejo, vse glasneje in glasneje.

**Iz ječe smrti prihajajo
oblečeni v nesmrtno
slavo in vzklikajo: "Kje je,
smrt, tvoja zmaga? Kje je,
smrt, tvoje želo?"**

Kralj kraljev se spušča na oblakih, obdan z ognjenim plamenom. Zemlja trepetaja pred njim, nebesa se zvijajo kakor zvitek, vse gore in otoki so premaknjeni s svojih mest. Psalmist pravi: "Pride Bog naš in nikar ne bo molčal; ogenj požirajoč gre pred njim in okrog njega silen vihar. Nebesom kliče odzgoraj in zemlji, da sodi ljudstvo svoje: 'Zberite mi svetnike moje, ki so storili zavezo z menoj pri daritvi!' In nebesa oznanjajo pravičnost njegovo, kajti Bog je sodnik." (Ps 50,3-6)

"In kralji zemlje in velikaši in vojaški poveljniki in bogatini in mogočniki in vsak hlapec in svobodnik so se skrili v jame in skalne razpokline po gorah, in reko goram in skalam: Padite na nas in skrijte nas pred obličjem njega, ki sedi na prestolu, in pred jezo Jagnjetovo, kajti prišel je veliki dan njiju jeze, in kdo more stati?" (Raz 6,15-17)



Sredi tresenja zemlje, udarjanja strel in donenja gromov glas Božjega Sina pokliče svete, ki spijo. Pogled usmeri na grobove pravičnih, dvigne roke proti nebu in vzklíkne: "Zbudite se, zbudite se, zbudite se vi, ki spite v prahu zemlje, in vstanite!" Mrtvi po vsej zemlji bodo slišali ta glas, in vsak, ki ga bo slišal, bo oživel. Zemlja bo donela od korakov ogromne množice iz vsakega plemena, rodu, jezika in ljudstva. Iz ječe smrti prihajajo oblečeni v nesmrtno slavo in vzklíkajo: "Kje je, smrt, tvoja zmaga? Kje je, smrt, tvoje želo?" (1 Kor 15,55) Živi pravični in obujeni sveti združujejo svoje glasove v dolg in vesel vzklík zmage.

Vsi vstajajo iz svojih grobov enake rasti, kakršne so bili pokopani. Adam, ki stoji sredi od mrtvih obujene množice, je posebno visok in veličastnega videza, po rasti samo nekoliko nižji od Božjega Sina. Njegova postava izkazuje očitno nasprotje do ljudi poznejših rodov – videti je, kako zelo se je človeštvo izrodilo. Vsi pa vstanejo iz zadnjega globokega spanca v svežini in moči večne mladosti. V začetku je bil človek ustvarjen po Božji podobi ne le po značaju, temveč tudi po videzu in obliki. Greh je popačil Božjo podobo v njem in jo skoraj izbrisal. Kristus pa je prišel znova vzpostaviti, kar se je bilo izgubilo. Spremenil bo naše ponižano telo in ga napravil podobnega svojemu poveličanemu telesu. Smrtno in propadljivo telo, kateremu je bila prikrajšana lepota in je bilo nekoč oskrunjeno z grehom, bo postalo popolno, lepo in nesmrtno. Vse hibe in pomanjkljivosti so ostale v grobu. Odkupljeni nosijo podobo svojega Gospoda. O čudovita odrešitev, o kateri se je mnogo govorilo, ki se je dolgo pričakovala, po kateri jih je mnogo hrepenelo, toda nikoli popolnoma razumelo!

Živi pravični bodo spremenjeni, kakor bi trenil. Na Božji glas so poveličani; zdaj so postali neumrljivi in z obujenimi svetimi so vzeti Gospodu naproti v zrak. Prijatelji, ki jih je smrt dolgo ločevala, so spet združeni in nikoli več ne bodo ločeni. Sveti angeli prinašajo majhne otroke v naročje njihovih mater in s pesmimi radosti se skupaj dvigajo proti Božjemu mestu.

Na vsaki strani oblakovega voza so peruti, pod njimi so živa kolesa, in brž ko se voz premakne, kolesa vzklíkajo: "Svet," in peruti, ko se pre-

mikajo, vzklikajo: "Svet," in spremstvo angelov vzklika: "Svet, svet, svet je Gospod Bog Vsemogočni!" Med premikanjem voza proti novemu Jeruzalemu odrešeni vzklikajo: "Aleluja!"

Prijatelji, ki jih je smrt dolgo ločevala, so spet združeni in nikoli več ne bodo ločeni. Sveti angeli prinašajo majhne otroke v naročje njihovih mater.

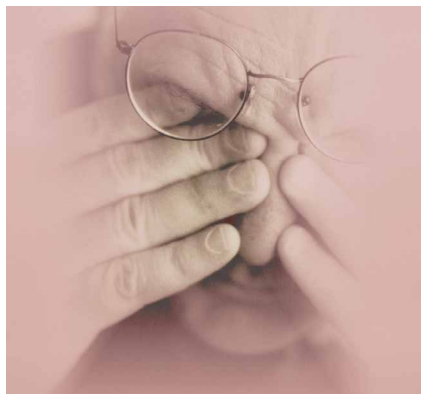
Pred odkupljeno množico je sveto mesto. Jezus na stežaj odpre biserna vrata in množice, ki so ohranile resnico, vstopijo. Tam zrejo v Božji raj, ki je bil Adamov dom za časa njegove nedolžnosti. Tedaj se zasliši glas, čudovitejši od vsakršne glasbe, kar jo je kdaj slišalo smrtno uho: "Vaš boj je kon-

čan." Na Odrešenikovem obrazu žari neizmerna ljubezen, ko radostno sprejema odkupljene v slavo njihovega Gospoda.

Zveličarjevi izvoljenci so se izšolali in usposobili v šoli stisk. Na zemlji so hodili po ozkih poteh, prečistile so jih peči trpljenja. Zaradi Jezusa so prenašali nasprotovanje, sovraštvo in obrekovanje. Za njim so šli skozi hude boje; trpeli so samoodpoved in doživljali grenka razočaranja. Iz lastnega bolečega doživetja so spoznali zlo greha, njegovo moč, krivičnost in gorje – in zdaj s studom gledajo nanj. Zavest o neizmerni daritvi, ki je bila darovana za njihovo ozdravitev, napravlja, da so majhni v svojih očeh, in njihova srca napolnjuje s hvaležnostjo in hvalo, ki ju tisti, ki se niso nikoli pregrešili, ne morejo razumeti. Mnogo ljubijo, ker jim je bilo mnogo odpuščeno. Ker so bili deležni Kristusovih mukah, so zdaj z njim deležni njegove slave.

Božji dediči so prišli s podstrešij, iz barak, temnic, z morišč, planin, iz puščav, podzemnih jam in morskih globin. Toda niso več slabotni, mučeni, razpršeni in zatirani. Odslej bodo vedno z Gospodom. Zdaj stojijo pred prestolom oblečeni v razkošnejša oblačila, kakor so jih kadar koli nosili najuglednejši ljudje tega sveta. Okronani so s kronami, ki so veličastnejše kakor katera koli krona, ki je bila kadar koli položena na glavo zemeljskih vladarjev. Dnevi bolečine in joka so za vedno minili. Kralj slave je obrisal solze z vseh obrazov, odstranjen je vsak vzrok

gorja. Med plapolanjem palmovih vej odrešeni zdaj pojejo pesem hvale, jasno, milozvočno in ubrano; vsi glasovi se pridružujejo melodiji in pod nebeškim svodom zadoni pesem: "Zveličanje Bogu našemu, sedečemu na prestolu, in Jagnjetu!" In vsi nebeški prebivalci odgovarjajo v zboru: "Amen! Blagoslov in slava in modrost in zahvala in čast in moč in krepkost Bogu našemu na vekov veke!" (Raz 7,10.12)



Dnevi bolečine in joka so za vedno minili. Kralj slave je obrisal solze z vseh obrazov, odstranjen je vsak vzrok gorja.

ZADNJE TISOČLETJE

Grešniki bodo ob Kristusovem prihodu iztrebljeni s površja zemlje – pokončal jih bo dih njegovih ust in pogubila svetloba njegove slave. Kristus bo popeljal svoje ljudstvo v Božje mesto, zemlja pa bo brez prebivalcev. "Glej, Gospod izprazni deželo in jo pokonča; in preobrnivši ji lice, razkropi prebivalce njene. Docela bo izpraznjena dežela in vsa oplenjena, kajti Gospod je govoril to besedo. /.../ Ker so prestopali zakone, preobračali postavne naredbe, prelomili večno zavezo. Zato je prekletstvo požrlo zemljo, in pokoriti se morajo, ki prebivajo na njej; zato so pogoreli prebivalci zemlje." (Iz 24,1.3.5.6)

Vsa zemlja je kakor ogolela pustinja. Ruševine mest in vasi, ki so jih porušili potresi, izruvano drevje, iz morja vržene skale ali odlomljene od gora ležijo razmetane po zemeljskem površju, na mestih, kjer so bile gore iztrgane iz svojih temeljev, zijajo ogromna brezna. To bo za tisoč let Satanovo domovanje in domovanje njegovih angelov. Tu bo zaprt, da bo lahko taval sem ter tja po zlomljenem zemeljskem površju in opazoval posledice svojega upora proti Božjemu zakonu. Tisoč let bo užival sadove prekletstva, ki ga je povzročil. Ker bo omejen samo na Zemljo, ne bo mogel potovati na druge planete, da bi skušal in nadlegoval tiste, ki niso padli.

V tem času bo izjemno trpel. Zaradi neprestane dejavnosti od svojega padca naprej ni imel časa za razmislek. Zdaj pa, ko je ostal brez moči, razmišlja o vlogi, ki jo je odigral, odkar se je prvič uprl nebeški vladavini, ter s strahom in trepetom zre v strašno prihodnost, ko bo moral trpeti zaradi vsega zla, ki ga je naredil, in bo kaznovan za grehe, katerih nastanek je povzročil.

V tisočletju, med prvim in drugim vstajenjem, poteka sodba nad mrtvimi grešniki. Pravični vladajo kot kralji in duhovniki Bogu. Skupaj s

Kristusom sodijo grešnikom in primerjajo njihova dejanja s knjigo zakona, Svetim pismom, ter odločajo o vsakem primeru po dejanjih, ki so bila storjena v telesu. Kazen, ki jo bodo grešniki morali zdržati, bo odmerjena na podlagi dejanj in pripisana poleg njihovega imena v knjigo smrti. Kristus in njegovo ljudstvo bodo sodili tudi Satanu in njegovim angelom.

Ko se bo tisoč let izteklo, se bo Kristus ponovno vrnil na Zemljo. Spremlja ga množica odkupljenih skupaj s spremstvom angelov. Ko se spušča v strašnem veličastvu, ukazuje mrtvim brezbožnikom, naj vstanejo, da bi sprejeli obsodbo. Ti vstajajo v velikanski množici, brezštevilni, kakor je morskega peska. Kakšno nasprotje tistih, ki so vstali pri prvem vstajenju! Pravični so bili oblečeni v nesmrtno mladost in lepoto, zli pa imajo na sebi sledove bolezni in smrti.

Sleherno oko v tej ogromni množici zre v slavo Božjega Sina. Vojske brezbožnih enoglasno vzklikajo: "Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu!" Toda teh besed ne navdihuje ljubezen do Jezusa. Te besede izsiljuje iz nenaklonjenih ust moč resnice. Zli vstajajo iz svojih grobov z enakim sovraštvom do Kristusa in uporniškim duhom, s kakršnima so legli vanje. Nimajo več novega časa milosti, v katerem bi odpravili hibe svojega preteklega življenja. S tem ne bi bilo nič niti pridobljenega. Vse prestopniško življenje jim ni omehčalo srca. Četudi bi jim bilo dano še eno obdobje milosti, bi ga potratili, kakor so prvega, v izogibanju Božjim zahtevam in netenju upora proti njemu.

Kristus se spušča na Oljsko goro. Ko se njegove noge dotaknejo gore, se ta razkolje in postane prostrana ravnina. Nato bo iz nebes prišel novi Jeruzalem v vsem zaslepljujočem blišču. Ko se bo spustil na prostor, ki je bil zanj očiščen in pripravljen, bo Kristus s svojimi ljudmi in angeli vstopil v sveto mesto.

Zdaj se Satan pripravlja za svoj zadnji veliki spopad za prevlado. Brez moči in odrezan od svojega dela prevare je bil knez zla nesrečen in potr,

V tisočletju, med prvim in drugim vstajenjem, poteka sodba nad mrtvimi grešniki.

zdaj pa, ko so mrtvi zli obujeni in na svoji strani vidi velike množice, njegovi upi oživijo. Odločen je, da tega spopada ne bo predal. Razporedil bo vojske izgubljenih pod svoj prapor in po njih poskušal izpeljati svoje načrte. Brezbožni so Satanovi ujetniki. S tem ko so zatajili Kristusa, so sprejeli oblast uporniškega voditelja. Pripravljani so sprejeti njegove predloge in izpeljati njegove zahteve. Namerava jih popeljati v napad na šotorišče svetih in zavzeti Božje mesto. Z vražjim veseljem kaže na neštete milijone od mrtvih obujenih in trdi, da je kot njihov vodja dovolj močan, da premaga mesto in si povrne svoj prestol s kraljestvom vred.

V tej velikanski gneči so množice dolgoživečega predpotopnega rodu: ljudje visoke rasti in briljantnega uma, ki so se predali vodstvu padlih angelov ter posvetili vse svoje sposobnosti in znanje poviševanju sebe, ljudje, katerih čudovite umetniške stvaritve so ljudi vodile k malikovanju njihovih nadarjenosti. Njihova okrutnost in zli izumi so oskrunili zemljo in popačili Božjo podobo ter botrovali odločitvi Boga, da jih izbriše z obličja svojega stvarstva. Tu so kralji in vojskovodje, ki so premagali narode, pogumni možje, ki nikoli niso izgubili boja, ošabni in stremuški vojaki, pred katerimi so trepetala kraljestva. Ob smrti ti ljudje niso doživeli spremembe. Ko vstanejo iz grobov, se njihove misli nadaljujejo prav tam, kjer so se bile pretrgale. Žene jih ista želja po zmagi, ki jih je obvladovala, ko so padli.

Satan se posvetuje s svojimi angeli, nato pa še s temi kralji, zavojevalci in mogočniki. Opazujejo moč in številnost na svoji strani ter izjavljajo, da je vojska v mestu majhna v primerjavi z njihovo, zato jih bo lahko premagati. Delajo načrt za zavzetje bogastva in slave novega Jeruzalema. Vsi se nemudoma začnejo pripravljati za boj. Spretni rokodelci izdelujejo bojne pripomočke. Vojaški poveljniki, znani po svojih uspehih, razporejajo množice vojščakov v čete in oddelke.

Naposled je izdano povelje za premik in brezštevilna množica se premakne naprej – vojska, kakršne zemeljski zavojevalci niso še nikoli sklicali, neprimerljiva vojska, v kateri so se združile moči iz vseh stoletij, odkar obstaja vojna. Satan, najmogočnejši med vojščaki, vodi sprednje čete, pridružijo se mu njegovi angeli. V njegovem spremstvu so kralji in

vojščaki, sledijo jim ogromne čete, vsaka pod svojim določenim vodjem. Z vojaško natančnostjo dolge trume stopajo po razbrazdani in neravni površini proti Božjemu mestu. Po Jezusovem ukazu so vrata novega Jeruzalema zaprta. Satanove vojske obkolijo mesto in se pripravljajo za juriš.

Zdaj se Kristus ponovno pojavi, tako da ga sovražniki lahko vidijo. Daleč nad mestom, na podnožju iz zglajenega zlata, se dviga prestol, visok in povišan. Na njem sedi Božji Sin, okrog katerega so zbrani podložniki njegovega kraljestva. Kristusove moči in veličastva ne more opisati noben jezik, prikazati nobeno pero. Slava večnega Očeta osvetljuje njegovega Sina. Svetloba njegove navzočnosti napolnjuje Božje mesto, se razliva skozi vrata in s svojim sijajem preplavlja vso zemljo.

Najbliže prestolu so tisti, ki so bili nekoč najbolj goreči za Satanovo delo, a so se kakor poleno, ki ga potegnemo iz ognja, podali za Zveličarjem z vso globoko in vdano požrtvovalnostjo. Ob njih so tisti, ki so svoj značaj izpopolnili sredi hinavščine in nevere, tisti, ki so spoštovali Božji zakon, ko ga je krščanski svet razglasil za neveljavnega, ter milijoni iz vseh časov, ki so za svojo vero pretrpeli mučeniško smrt. Za njimi pa "velika množica, ki je nihče ni mogel sešteti, iz vsakega naroda in iz vseh rodov in ljudstev in jezikov, /... / pred prestolom in pred Jagnjetom, oblečen[a] z belimi oblačili in palme v [njenih] rokah" (Raz 7,9). Njihov boj je končan in zmaga dobljena. Dokončali so tek in prejeli nagrado. Palmova veja v njihovih rokah je simbol njihove zmage, bela oblačila pa znamenje Kristusove brezmadežne pravičnosti, ki je zdaj njihova.

Odrešeni pojejo hvalnico, ki odmeva in doni skozi nebesni svod: "Zveličanje Bogu našemu, sedečemu na prestolu, in Jagnjetu!" V ča-

Naposled je izdano povelje za premik in brezštevilna množica se premakne naprej – vojska, kakršne zemeljski zavojevalci niso še nikoli sklicali, neprimerljiva vojska, v kateri so se združile moči iz vseh stoletij, odkar obstaja vojna.

V vsej tej sijajni množici ni nikogar, ki bi zveličanje pripisal sebi, kakor da bi ga bil dosegel s svojo močjo in dobroto.



ščenju se jim pridružujejo angeli in serafi. Ko so odrešeni zagledali Satanovo moč in škodoželjnost, so se zavedli bolj kakor kdaj prej, da jih nobena druga moč razen Kristusove ne bi mogla narediti za zmagovalce. V vsej tej sijajni množici ni nikogar, ki bi zveličanje pripisal sebi, kakor da bi ga bil dosegel s svojo močjo in dobroto. Nihče ne govori o tem, kaj je naredil ali pretrpel; težišče vsake pesmi in vodilna misel vsake hvalnice je: "Zveličanje našemu Bogu in Jagnjetu."

V navzočnosti zbranih prebivalcev zemlje in nebes je Božji Sin končno kronan. Zdaj, ko sta mu podeljeni vrhovno dostojanstvo in moč, Kralj kraljev izgovarja sodbo nad uporniki proti njegovi vladavini in izvaja pravico nad tistimi, ki so prestopali njegov zakon in zatirali njegovo ljudstvo. Božji prerok pravi: "In videl sem bel prestol, velik, in sedečega na njem, ki mu

je izpred obličja bežala zemlja in nebo, in ni se jima našlo mesto. In videl sem mrtve, velike in male, stoječe pred prestolom, in knjige so se odprle; in druga knjiga se je odprla, ki je knjiga življenja. In sojeni so bili mrtvi po tem, kar je bilo pisano v knjigah, po delih svojih." (Raz 20,11.12)

Nad prestolom se je prikazal križ. Kakor v panoramskem razgledu se vrstijo prizori Adamove skušnjave in padca ter zaporedni dogodki v velikem načrtu odrešitve. Odrešenikovo skromno rojstvo; njegovo zgodnje življenje preprostosti in poslušnosti; njegov krst v Jordanu;

post in skušnjava v puščavi; javno delovanje, ki je ljudem odkrilo najdragocenejše nebeške blagoslove; dnevi, polni dejanj ljubezni in milosti; noči molitve in bedenja v samoti gora; spletke zavisti, sovraštva in zlobe, s katerimi so mu poplačali njegovo dobroto; strašno in skrivnostno trpljenje v Getsemaniju pod uničujočo težo greha vsega sveta; izdajstvo v roke morilske drhali; strašni dogodki tiste noči groze – zapornika, ki se ni upiral, ki so ga zapustili njegovi najdražji učenci, grobo priganjajo po jeruzalemskih ulicah; Božji Sin, ki ga zmagoslavno razkazujejo pred Anom, obtožen v palači velikega duhovnika, v Pilatovi sodni dvorani, pred strahopetnim in krutim Herodom, zasmehovan, žaljen, mučen in obsojen na smrt – vse to je živo prikazano.

Nato se pred valujočo množico prikažejo končni prizori: potrpežljivi Trpin stopa proti Kalvariji; nebeški knez razpet na križu; naduti duhovniki in posmehljiva drhal, ki se rogajo njegovemu ugašajočemu smrtnemu boju; nadnaravna tema; nihajoča se zemlja, razklane skale, odprti grobovi, ki so zaznamovali trenutek, ko se je Odrešenikovo življenje izteklo.

Strašen prizor je prikazan natančno tako, kakor se je zgodil. Satan, njegovi angeli in podložniki nimajo moči, da bi se obrnili stran od prizorov svojega dela. Vsak udeleženec se spominja vloge, ki jo je pri tem odigral. Herod, ki je poklal nedolžne betlehemske otroke, da bi uničil Kralja Izraela; nizkotna Herodiada, na katere duši leži kri Janeza Krstnika; šibki in oportunistični Pilat; posmehljivi vojaki; duhovniki, voditelji in pobesnela množica, ki je vpila: "Kri njegova pridi na nas in na naše otroke!" (Mt 27,25) – vsi opazujejo ogromne razsežnosti svoje krivde. Medtem ko odrešeni mečejo svoje krone k Zveličarjevim nogam in vzklikajo: "On je umrl zame!", se zaman poskušajo skriti pred božansko veličastnostjo njegovega obličja, ki je svetlejši od slave sonca.

Ves brezbožni svet stoji pred Božjim sodiščem, obtožen veleizdaje nebeške vladavine. Nimajo

Nato pa se pred valujočo množico prikažejo končni prizori: potrpežljivi Trpin stopa proti Kalvariji; nebeški knez razpet na križu ...

Strašen prizor je prikazan natančno tako, kakor se je zgodil. Satan, njegovi angeli in podložniki nimajo moči, da bi se obrnili stran od prizorov svojega dela. Vsak udeleženec se spominja vloge, ki jo je pri tem odigral.

odrniti daleč stran od sebe. O čudna zaslepljenost! Mir, srečo in čast sem zamenjal za bedo, sramoto in obup." Vsi se zavedajo, da je njihova izključitev iz nebes pravična. S svojim življenjem so izjavljali: "Nočemo, da bi nam kraljeval ta Jezus."

Satan vidi, da ga je njegov samovoljni upor onesposobil za nebo. Svoje moči je uril za boj proti Bogu; čistost, mir in sloga nebes bi bili zanj najhujša muka. Njegove obtožbe proti milosti in pravičnosti Boga so zdaj zamrle. Očitki, ki se jih je trudil zvaliti na Jahveja, so zdaj na njem. Zdaj se Satan priklanja in priznava pravičnost svoje kazni.

Vsako vprašanje o resnici in zmoti v tem dolgotrajnem boju je razjasnjeno. Božja pravičnost je zdaj v celoti dokazana. Pred veseljem je jasno predstavljena velika žrtev, ki sta jo darovala Oče in Sin v človekovo korist. Prišla je ura, da Kristus zasede svoj zakoniti položaj in je povečičan nad vsako kraljestvo, moč in ime.

Čeprav je bil Satan primoran priznati Božjo pravičnost in se pokloniti Kristusovi vrhovni oblasti, se njegov značaj ni spremenil. Duh upornišтва kakor mogočen hudournik spet izbruhne. Poln srda se odloči, da velikega boja ne bo predal. Nastopil je trenutek zadnje obupne bitke proti Kralju nebes. Zdrvi med svoje pristaše ter si jih prizadeva na-

nikogar, ki bi se zavzel za njihov primer. Nimajo izgovora in nad njimi je izrečena kazen večne smrti.

Zdaj je vsem jasno, da plačilo za greh ni vzvišena neodvisnost in večno življenje, temveč suženjstvo, uničenje in smrt. Zlobni vidijo, kaj so izgubili zaradi svojega uporniškega življenja. Neprekosljivo in večno vrednost slave so prezrli, ko jim je bila ponujena – toda kako si je želijo zdaj! "Vse to," vpije izgubljena duša, "bi lahko imel, pa sem se odločil te stvari

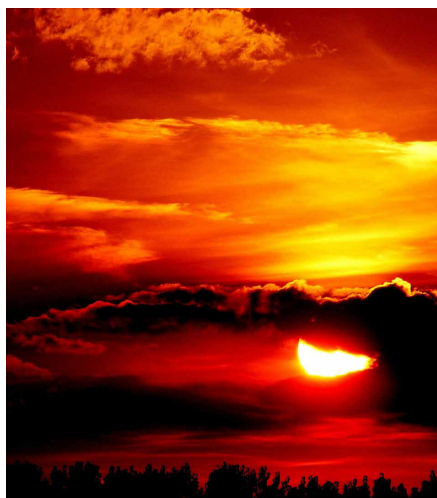
polniti s svojim srdom in navdušiti za takojšnji naskok. Toda v nešteti milijonih, ki jih je bil zapeljal k upor, zdaj nihče več ne priznava njegove oblasti. Njegova moč je na koncu. Zlobne do Boga napolnjuje enako sovražstvo, ki navdihuje tudi Satana, toda zavedajo se, da je njihov primer brezupen in da proti Jahveju ne morejo zmagati. Svoj bes usmerijo proti Satanu in njegovim pomočnikom. Z demonskim besom se obrnejo proti njim. Sledi splošni spopad.

Takrat se bodo izpolnile preokrove besede: "Zakaj goreča je jeza Gospodova zoper vse narode in srditost zoper vso njih vojsko; preklel jih je v pokončanje, izročil jih je v klanje." (Iz 34,2) Z neba švine od Boga ogenj. Zemlja se odpre. Na plan si utre orožje, skrito v njenih nedrjih. Požirajoč plamen,

šviga iz vsake odprte razpoke. Gorijo celo skale. Napočil je dan, ki gori kakor peč (Mal 4,1). Prvine razpadajo v požaru in zemlja in vsa dela na njej zgorijo (2 Pet 3,10). Ogenj iz Tofeta je "pripravljen za kralja", za vodo upora, grmada je globoka in široka, "dih Gospodov jo zapali kakor s hudournikom žveplenim" (Iz 30,33). Površje zemlje je videti kakor stopljena gmota, kakor da vre ogromno ognjeno jezero. Napočil je trenutek sodbe in pogube brezbožnikov – "dan Gospodovega maščevanja je, leto povračila, da se reši pravda Sionova" (Iz 34,8).

Brezbožni prejmejo svoje plačilo na zemlji. "[B]odo strnišče; in dan, ki prihaja, jih sežge, pravi Gospod nad vojskami." (Mal 4,1) Nekateri so uničeni v trenutku, drugi trpijo več dni. Vsak je kaznovan po svojih dejanjih. Grehi pravičnih so bili preneseni na Satana, začetnika zla, ki mora pretrpeti njihovo kazen. Tako ne bo trpel samo za svoj upor, temveč tudi za vse grehe, v katere je zapeljal Božje ljudstvo. Njegova kazen bo veliko večja kot kazen tistih, ki jih je zapeljal. Potem ko bodo vsi, ki so padli zaradi njegovih prevar, že mrtvi, bo on še vedno živel in trpel. Naposled bodo v očiščevalnih plamenih zlobni uničeni, korenina in veje – Satan je

Vsi se zavedajo, da je njihova izključitev iz nebes pravična. S svojim življenjem so izjavljali: "Nočemo, da bi nam kraljeval ta Jezus."



korenina, njegovi sledilci pa veje. Božji pravici je zadoščeno in svetniki ter ves angelski zbor glasno rečejo: "Amen."

Vsako vprašanje o resnici in zmoti v tem dolgotrajnem boju je razjasnjeno. Božja pravičnost je zdaj v celoti dokazana.

BOJ JE KONČAN

In videl sem novo nebo in zemljo novo; kajti prvo nebo in prva zemlja sta bila prešla." (Raz 21,1) Ogenj, ki je pogoltnil brezbožne, je očistil zemljo. Odstranjena je vsaka sled prekletstva. Nikakršen večni pekel ne bo odkupljenih spominjal na strašne posledice greha. Ostal bo samo en spomin: naš Odrešenik bo imel na sebi za vselej znamenja križanja. Na njegovi ranjeni glavi, njegovih rokah in nogah bodo edine sledi krutosti, ki jo je povzročil greh.

V Svetem pismu se dediščina svetih imenuje domovina (Heb 11, 14-16). Tam bo nebeški Pastir vodil svojo čredo k studencem žive vode. Drevo življenja obrodi vsak mesec svoj sad, katerega listje je v ozdravljenje narodom. Tam so kristalno čisti večni izviri, ob njih raste drevje, ki meče senco na steze, pripravljene za Gospodove odrešene. Prostrane ravnine prehajajo v prelepe griče, v ozadju njihovih veličastnih vrhov se dvigajo Božje gore. Poleg živih izvirov na teh mirnih poljanah bodo Božji ljudje, ki so bili tako dolgo romarji in popotniki, našli svoj dom.

Tam je novi Jeruzalem, "imajoč slavo Božjo", njegova svetloba "je enaka kamenu predragemu, kakor kamenu jaspidu, čistemu kot kristal" (Raz 21,11). Gospod pravi: "In radoval se bom nad Jeruzalemom in veselil se ljudstva svojega." (Iz 65,19) "Glej šotor Božji z ljudmi, in prebival bo ž njimi; in oni bodo ljudstva njegova, in Bog sam bode med njimi, njih Bog, in obriše vse solze ž njih oči; in smrti ne bode več, ne žalovanja, ne vpitja, ne bolečine ne bode več; kajti prvo je prešlo." (Raz 21,3.4)

V Božjem mestu "noči ne bode več" (Raz 22,5). Nihče ne bo potreboval ali si želel počitka. Nihče se pri izpolnjevanju Božje volje in čaščenju njegovega imena ne bo utrudil. Vedno bomo čutili jutranjo svežino, ki nam ne bo nikdar pošla. "In potreba jim ni svetilnice in luči sončne, ker jim bo svetil Gospod, Bog." (Raz 22,5) Sončno luč bo nadomestil sijaj,

Ostal bo samo en spomin: naš Odrešenik bo imel na sebi za vselej znamenja križanja.

“A svetišča nisem videl v njem, kajti Gospod, Bog, Vsegamogočni, je svetišče njegovo in Jagnje.” (Raz 21,22) Božje ljudstvo ima prednost vzdrževanja odprtega odnosa z Očetom in Sinom. Zdaj “vidimo še skozi zrcalo, kakor v uganki” (1 Kor 13,12). Zdaj gledamo Božjo podobo kakor v ogledalu, namreč v naravi in njegovem ravnanju z ljudmi, takrat pa ga bomo gledali iz obličja v obličje, brez vmesnega temnega pajčolana. Stali bomo v njegovi navzočnosti in gledali slavo njegovega obličja.

Tam bo nesmrtni um razmišljal z neusahljivim navdušenjem o skrivnostih ustvarjalne moči in čudežih odrešeniške ljubezni. Tam ne bo okrutnega in zapeljivega sovražnika, ki bi nas skušal, naj pozabimo Boga. Razvile se bodo vse sposobnosti in povečale vse moči. Pridobivanje znanja ne bo utrujalo razuma niti izčrpavalo energije. Lotili se bomo lahko največjih podvigov, dosegli najvišje težnje, uresničili najgloblje srčne želje, in kljub temu se bodo pojavili novi vrhovi, ki jih bomo lahko obvladali, novi čudeži, ki jih bomo lahko občudovali, nove resnice, ki jih bomo lahko doumeli, nove stvari, ki bodo izzvale moči uma, duše in telesa.

Z leti večnosti bodo spoznanja o Bogu in Kristusu vse bogatejša in slavnnejša.

S povečevanjem znanja se bodo poglobljali tudi ljubezen, spoštovanje in sreča. Več ko se bodo ljudje naučili o Bogu, bolj bodo občudovali njegov značaj. Ko jim bo Jezus kazal bogastvo odrešenja in čudovite dosežke v velikem boju s Satanom, bodo srca odkupljenih utripala še z močnejšo predanostjo, njihova roka pa bo še čvrsteje zabrenkala na zlato harfo, in desettisočkrat deset tisoč in tisočkrat tisoč novih glasov se bo združilo v mogočni hvalnici.

ki ne bo boleče slepeč, a bo hkrati neizmerno prekašal svetlobo našega poldneva. Božja in Jagnjetova slava preplavlja sveto mesto s trajno svetlobo. Odkupljeni hodijo v slavi večnega dne.

“In vsako stvar, ki je v nebesih in na zemlji in pod zemljo in na morju, in vse, kar je v njih, sem čul govoreče: Sedečemu na prestolu in Jagnjetu blagoslov in čast in slava in moč na vekov veke!” (Raz 5,13)

Greha in grešnikov ni več. Vse Božje veselje je čisto. Velikega boja je za vedno konec.

•••

DODATEK

JEZUS SPOŠTUJE OČETOVO VOLJO

(navedki iz Svetega Pisma)

Kajti jaz nisem sam od sebe govoril, temuč Oče, ki me je poslal, on mi je dal zapoved, kaj naj povem in kaj naj govorim. In vem, da je njegova zapoved večno življenje. Kar torej jaz govorim, govorim tako, kakor mi je Oče rekel. (Evangelij po Janezu 12,49.50)

Jaz ne morem sam od sebe ničesar delati. Kakor slišim, tako sodim, in sodba moja je pravična, ker ne iščem svoje volje, ampak voljo tega, ki me je poslal. (Evangelij po Janezu 5,30)

Odgovori jim torej Jezus in reče: Moj nauk ni moj, ampak tega, ki me je poslal. (Evangelij po Janezu 7,16)

Če pa hočeš priti v življenje, izpolnuj zapovedi.
(Evangelij po Matevžu 19,17)

Kdor pravi, da v njem ostaja, mora tudi tako živeti, kakor je on živel.
(1. Janezov list 2,6)

Jaz in Oče sva eno. (Evangelij po Janezu 10,30)

Jezus Kristus je isti včeraj in danes in na veke. (List Hebrejcem 13,8)

BOŽJI ZAKON

(DESET BOŽJIH ZAPOVEDI)

I

² Jaz sem Gospod, Bog tvoj, ki sem te izpeljal iz dežele Egiptovske, iz hiše sužnosti. ³ Ne imej drugih bogov zraven mene.

II

⁴ Ne delaj si rezanih podob niti nikakršnih podob tega, kar je zgoraj na nebu, kar je spodaj na zemlji in kar je v vodah pod zemljo: ⁵ ne moli jih in ne časti jih, zakaj jaz sem Gospod, Bog tvoj, Bog mogočni, goreči, ki obiskujem krivico očetov na sinovih do tretjega in četrtega pokolenja tistih, ki me sovražijo, ⁶ in izkazujem milost tisočim onih, ki me ljubijo in izpolnjujejo zapovedi moje.

III

⁷ Ne imenuj po nemarnem imena Gospoda, svojega Boga, zakaj Gospod ne pusti brez kazni njega, ki bi imenoval ime njegovo po nemarnem.

IV

⁸ Spominjaj se sobotnega dne, da ga posvečuješ. ⁹ Šest dni boš delal in opravljaj ves posel svoj, ¹⁰ ali sedmi dan je čas počitka Gospodu, Bogu tvojemu: v njem ne opravljaj nobenega dela, ne ti, ne sin tvoj, ne hči tvoja, ne hlapec tvoj, ne dekla tvoja, ne živina tvoja, niti tujec, ki je v vratih tvojih. ¹¹ Zakaj v šestih dneh je ustvaril Gospod nebo in zemljo, morje in vse, kar je v njih, in sedmi dan je počival: zato je blagoslovil sobotni dan in ga posvetil.

V

12 Spoštuj očeta svojega in mater svojo, da se podaljšajo dnevi tvoji v deželi, katero ti da Gospod, Bog tvoj.

VI

13 Ne ubijaj.

VII

14 Ne prešeštvuj.

VIII

15 Ne kradi.

IX

16 Ne govori krivega pričevanja zoper bližnjega svojega.

X

17 Ne poželi hiše bližnjega svojega, ne poželi žene bližnjega svojega, ne hlapca njegovega, ne dekle njegove, ne vola, ne osla njegovega, ne ničesar, kar je bližnjega tvojega.

(Sveto pismo, 2. Mojzesova knjiga 20,2-17)

Če imate vprašanja glede vsebine te knjige ali želite več informacij,
vas vabimo, da nam pišete in si ogledate našo spletno stran.

E-poštni naslov: društvo.sedmi.dan@gmail.com

Spletna stran: www.sedmidan.org

Na robu časa je skrajšana različica knjige **Veliki boj** avtorice Ellen G. White. Knjiga Veliki boj je bila prvič natisnjena leta 1884 v ZDA.

Zadnji veliki spopad v velikem boju med resnico in zmoto se bo bil med človeškimi in Božjimi zakoni. Zdaj stopamo v ta boj – ne v boj med rivalskimi cerkvami, ki se borijo za prevlado, temveč v boj med vero v Sveto pismo in verovanjem v bajke in izročila...

Toda Bog bo imel na svetu ljudi, ki bodo za merilo vseh nauk in za temelj vseh reform ohranili Sveto pismo, in sicer zgolj Sveto pismo.

ISBN 978-961-285-614-4



9 789612 856144